

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยการดำเนินงานตามหน้าที่ขององค์การบริหารส่วนตำบลดอนเตย อำเภอนาทม จังหวัดนครพนม ผู้วิจัยได้นำเสนอผลการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

1. ทฤษฎีเกี่ยวกับการดำเนินงาน
2. ทฤษฎีเกี่ยวกับความคิดเห็น
3. แนวคิดเกี่ยวกับการปกครองท้องถิ่น
4. แนวคิดเกี่ยวกับการกระจายอำนาจการปกครอง
5. องค์การบริหารส่วนตำบล
6. องค์การบริหารส่วนตำบลดอนเตย
7. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
8. กรอบแนวคิดการวิจัย

ทฤษฎีเกี่ยวกับการดำเนินงาน

1. ความหมายของการดำเนินงาน

มีผู้อธิบายความหมายของการดำเนินงานไว้ดังนี้

ประภาเพ็ญ สุวรรณ (2545 : 30) ได้อธิบายเกี่ยวกับการดำเนินงานไว้ว่า เป็นพฤติกรรมด้านการปฏิบัติงาน เป็นการใช้ความสามารถที่แสดงออกทางร่างกายรวมทั้งการปฏิบัติและพฤติกรรมที่แสดงออกและสังเกตได้สภาวะการหนึ่ง ๆ หรืออาจเป็นพฤติกรรมที่ล่าช้า คือ บุคคลไม่ได้ปฏิบัติทันทีแต่คาดคะเนว่าอาจปฏิบัติในอนาคตต่อไป เป็นพฤติกรรมต้องอาศัยพฤติกรรมระดับต่าง ๆ เป็นส่วนประกอบ ทั้งความรู้ และทัศนคติ สามารถประเมินผลได้ง่าย แต่กระบวนการในการที่จะก่อให้เกิดพฤติกรรมนี้ต้องอาศัยเวลา และการตัดสินใจหลายขั้นตอน

สมจิตต์ สุพรรณทัศน์ (2545 : 16) อธิบายว่า การดำเนินงาน มีความหมายเช่นเดียวกับการปฏิบัติงาน ซึ่งถือว่าเป็นกิจกรรมของสิ่งที่มีชีวิตทุกชนิดที่แสดงออกโดยอาจจะสังเกตได้หรืออาจอยู่ทั้งภายในและภายนอก

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 (2546 : 46) ได้อธิบายไว้ว่าคำว่า ดำเนิน หมายถึง การให้เป็นไป เช่น การดำเนินงาน หมายถึง การทำให้งานได้เป็นไปตามที่กำหนดไว้

สุบัญญัติ ไซยชาญ (2548 : 2) อธิบายว่า การดำเนินงานหรือการปฏิบัติงาน หมายถึง การทำงานในหน้าที่ ซึ่งต้องเป็นหน้าที่ที่ต้องรับผิดชอบ

2. การบริหารการดำเนินงาน

การบริหารการดำเนินงาน มีลักษณะเช่นเดียวกับการบริหารงานอื่น ๆ กล่าวคือ มีลักษณะเป็นวัฏจักร ประกอบด้วย ขั้นตอนหลัก 3 ขั้นตอน คือ การวางแผน การอนุมัติ และการควบคุม ซึ่งแต่ละขั้นตอนสามารถอธิบายได้ดังนี้ (สุบัญญัติ ไซยชาญ. 2548 : 8-9)

1. การวางแผน เป็นขั้นตอนในการกำหนดวัตถุประสงค์หรือสิ่งที่อยากได้ใคร่มี ในอนาคต อันจะทำให้สามารถกำหนดแนวทางในการดำเนินงานติดตามมา การวางแผนอาจแบ่งได้เป็นสองระยะ คือ ระยะแรกก่อนที่จะมีระบบการดำเนินงาน หรืออาจเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า การวางแผนในการเตรียมการ ซึ่งจะต้องเริ่มด้วยการพิจารณาตัดสินใจว่าจะเลือกทำอะไร จำนวนเท่าไร จะให้มีกำลังการผลิตหรือกำลังการปฏิบัติการมากน้อยเพียงใด จะใช้ระบบการดำเนินการแบบใด แล้วจึงตัดสินใจว่าจะตั้งโรงงาน หรือศูนย์การปฏิบัติการที่ไหน และจะวางผังระบบการปฏิบัติการอย่างไร เป็นต้น สำหรับในระยะที่สองเป็นการวางแผนเมื่อมีระบบการดำเนินงานแล้ว ซึ่งจะต้องวางแผนการดำเนินงานเป็นรายปี รายเดือน รายสัปดาห์ หรือรายวัน สุดแต่แต่ความจำเป็นตามธรรมชาติของการดำเนินงานที่ได้เลือกไว้แล้ว

2. การอนุมัติ เป็นขั้นตอนในการลงมือดำเนินงานหรือปฏิบัติเพื่อให้ได้เป็นไปตามแผนที่ได้วางไว้แล้ว ซึ่งจะต้องจัดองค์กรหรือวางโครงสร้างของฝ่ายปฏิบัติการ จัดคนเข้าทำงาน มอบหมายงาน ตลอดจนจูงใจให้คนทำงาน และหมายความร่วมมือรวมถึงการแก้ไขปัญหาคณะเฉพาะหน้าที่อาจเกิดขึ้นระหว่างลงมือดำเนินงาน

3. การควบคุม เป็นขั้นตอนในการตรวจสอบและติดตามผลการอนุมัติเพื่อให้มั่นใจว่า ผลงานมีความก้าวหน้าและจะประสบผลสำเร็จตามแผนทุกประการ การตรวจสอบและติดตามผล จะช่วยให้แก้ปัญหาได้ทันที่ถ้าปัญหานั้นเป็นปัญหาในทางลบ แต่ถ้าปัญหานั้นเป็นปัญหาในทางบวก (ผลการอนุมัติสูงกว่าเป้าหมาย) จะได้เสริมแรงและนำมาประยุกต์ใช้ในหน่วยงานอื่นต่อไป

3. ปัจจัยที่มีผลต่อการดำเนินงาน

คุณลักษณะส่วนบุคคล คุณลักษณะประชากร หมายถึง คุณลักษณะส่วนตัวของบุคคลที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินงาน ประกอบด้วย

3.1 ลักษณะประชากร เป็นลักษณะที่ช่วยให้เห็นถึงภูมิหลังของบุคคล เช่น เพศ อายุ เชื้อชาติ สถานะทางเศรษฐกิจ สังคม ที่อยู่อาศัย ขนาดครอบครัว ตลอดจนสิ่งอื่น ๆ ที่คล้ายคลึงกัน อย่างไรก็ตาม ลักษณะประชากรอย่างเดียวยังไม่เป็นเครื่องชี้วัดที่ดีที่จะแสดงถึงผลการปฏิบัติงานที่ดี ทั้งนี้ยังมีสิ่งที่เกี่ยวข้องคือ ความรู้ ความสามารถ และลักษณะทางจิตวิทยา

3.2 ลักษณะด้านความสามารถ เป็นสิ่งหนึ่งที่สำคัญในการพิจารณาเลือกคนเพื่อมาดำเนินงาน ความรู้ความสามารถเป็นแรงจูงใจอย่างหนึ่งที่สามารถกระตุ้นให้เกิดความพยายามในการทำงาน เป็นแรงจูงใจขั้นต้นที่มีผลกระทบต่อไหวพริบของบุคคลที่เอาชนะสภาพแวดล้อมได้ บุคคลที่รู้ดีว่ามีความรู้ความสามารถในงานของเขา สามารถคิดได้ว่าเขาจะทำงานอย่างจริงจัง ดังนั้นความรู้ความสามารถแบ่งได้ 2 ด้าน คือ ด้านกายภาพ และด้านสมอง ซึ่งบ่อยครั้งได้ใช้ผลการเรียนเป็นเครื่องชี้วัดแนวโน้มของความรู้ความสามารถด้านสมองและการปฏิบัติงาน

3.3 ลักษณะด้านจิตวิทยา เป็นการแสดงแนวโน้มของพฤติกรรมแต่ละบุคคลที่เกิดขึ้นและมีอิทธิพลค่อนข้างถาวรต่อพฤติกรรม ลักษณะทางจิตวิทยาเหล่านี้ เช่น ทักษะคิด การรับรู้ ความต้องการ และบุคลิกภาพ เป็นต้น อย่างไรก็ตามความสำคัญของคุณลักษณะประชากรเหล่านี้ขึ้นอยู่กับธรรมชาติและความจำเป็นของแต่ละงาน ซึ่งเซอร์เมอร์ฮอร์นและคณะเห็นว่า คุณลักษณะประชากรจะต้องมีความเหมาะสมกับความจำเป็นของแต่ละงาน เพื่อที่จะนำไปสู่ผลการปฏิบัติงานที่ต้องการ

3.4 ความพยายามในการทำงาน คุณลักษณะประชากรที่มีความเหมาะสมกับความจำเป็นของงานนั้น ยังไม่สามารถที่จะทำให้บุคคลมีผลการปฏิบัติงานในระดับที่สูง ทั้งนี้ยังมีตัวแปรหนึ่งที่สำคัญและต้องมีก็คือ ความพยายามในการทำงาน ซึ่งเป็นสิ่งที่แสดงถึงความปรารถนาที่จะปฏิบัติงานนั้น คือ ต้องมีแรงจูงใจที่จะทำงาน เป็นแรงผลักดันภายในตัวบุคคลที่มีผลโดยตรงและคงไว้ซึ่งความพยายามในการทำงาน คนที่มีแรงจูงใจจึงเป็นสิ่งหนึ่งที่สำคัญที่จะช่วยกำหนดความพยายามในการทำงาน

3.5 การสนับสนุนจากองค์กร ในการปฏิบัติงานของบุคคล จึงจำเป็นต้องได้รับการสนับสนุนจากองค์กรที่ปฏิบัติอยู่ บุคคลที่มีลักษณะบุคคลตรงกับความจำเป็นของงานและได้รับการจูงใจในระดับสูง อาจไม่เป็นผู้ปฏิบัติงานที่ดี หากได้รับการสนับสนุนที่ไม่เพียงพอจากหน่วยงานหรือที่เรียกว่า ข้อจำกัดด้านสถานการณ์ เช่น ขาดเวลาที่จะทำงาน งบประมาณ เครื่องมือ เครื่องใช้และวัสดุ อุปกรณ์ไม่เพียงพอ ข้อมูลข่าวสารที่เกี่ยวกับงาน ไม่ชัดเจน ระดับความคาดหวังของผลการปฏิบัติงานที่ไม่เหมาะสม ขาดอำนาจหน้าที่เกี่ยวกับงาน ขาดการช่วยเหลือจากผู้ที่เกี่ยวข้อง และขั้นตอนการปฏิบัติงานที่ไม่ยืดหยุ่น เป็นต้น

กล่าวโดยสรุป การดำเนินงาน หมายถึง การกระทำหรือการทำให้เป็นไป หรือการปฏิบัติงานให้เป็นไปตามอำนาจหน้าที่หรือตามความรับผิดชอบหรือเป็นพฤติกรรมของบุคคล

ที่แสดงออกมา โดยการนำความรู้ ความเข้าใจและทัศนคติที่มีต่องานมาเป็นองค์ประกอบในการแสดง พฤติกรรมออกมา เป็นความสามารถ เพื่อแก้ไขปัญหาในสถานการณ์ต่าง ๆ ปัจจัยที่มีผลต่อการ ดำเนินงาน ได้แก่ คุณลักษณะประชากร ความรู้ ความสามารถของบุคคล ความพยายามในการทำงาน การสนับสนุนจากองค์กร เป็นต้น

แนวความคิดเกี่ยวกับความคิดเห็น

1. ความหมายของความคิดเห็น

ความคิดเห็นเป็นการแสดงออกถึงความคิดเกี่ยวกับเรื่องใดเรื่องหนึ่ง โดยเฉพาะเท่านั้น ความคิดเห็นเป็นผลมาจากทัศนคติส่วนบุคคล ความคิดเห็นเกี่ยวข้องกับคุณสมบัติประจำตัวของแต่ละ บุคคล ซึ่งเป็นคุณสมบัติประจำตัวที่แตกต่างกัน เช่น ประสบการณ์ ระดับการศึกษา ความสามารถในการ ติดต่อกันในสังคม อายุ เพศ เป็นต้น

กฤษณ์ มหาวิรุฬห์ (2531 : 38) กล่าวว่า ความคิดเห็น หมายถึง การแสดงออกด้าน ความรู้สึกต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใด เป็นความรู้สึกเชื่อถือที่ไม่อยู่บนความแน่นอนหรือความจริงแต่ขึ้นกับจิตใจ บุคคลจะแสดงออกได้ง่ายโดยการแสดงเหตุผลสนับสนุนหรือปกป้องความคิดนั้น ความคิดเห็น บางอย่างเป็นผลของการแปลความหมายของข้อเท็จจริง ซึ่งขึ้นอยู่กับคุณสมบัติประจำตัวของแต่ละ บุคคล เช่น ด้านความรู้ ประสบการณ์ในการทำงาน สภาพแวดล้อม ฯลฯ และมีอารมณ์เป็น ส่วนประกอบ การแสดงความคิดเห็นนี้อาจได้รับการยอมรับหรือปฏิเสธจากคนอื่น ๆ ก็ได้

จิรายุ ทวีพันธ์ (2540 : 16) อธิบายว่า ความคิดเห็น หมายถึง ความรู้สึกนึกคิดของ บุคคลที่แสดงออกมา เพื่อให้ผู้อื่นได้สามารถที่จะเรียนรู้ตลอดจน สามารถที่จะประเมินค่าในเรื่องใด เรื่องหนึ่ง หรือประเด็นใดประเด็นหนึ่ง การลงความเห็นอาจจะเป็นไปในลักษณะเห็นด้วย หรือ ไม่เห็นด้วยก็ได้ อันเนื่องจากสถานการณ์ สิ่งแวดล้อม การติดต่อกับภายนอก การเข้าเป็นสมาชิกกลุ่ม ต่าง ๆ และการพบปะสังสรรค์ประจำวัน

จำลอง เงินดี (2540 : 12) ได้ให้ความหมายของความคิดเห็นว่า เป็นความรู้สึกของ บุคคลมีต่อสิ่งใดในลักษณะที่ไม่ลึกซึ้งเหมือนทัศนคติความคิดเห็นนั้น อาจจะถูกกล่าวได้ว่าเป็นการแสดง ของทัศนคติได้สังเกตและวัดได้จากคนแต่มีส่วนที่แตกต่างกัน จากทัศนคติตรงที่ทัศนคตินั้นเจ้าตัว อาจจะไม่ตระหนักหรือไม่ตระหนักก็ได้

ธวัชชัย นาคฤทธิ์ (2540 : 9) ได้ให้ความหมายของความคิดเห็นว่า ความคิดเห็นเป็นการ แสดงออกด้านความรู้สึก ความเชื่อต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใด หรือเหตุการณ์หนึ่งเหตุการณ์ใด จากการ ใช้ สติปัญญาความรู้ ประสบการณ์และสภาพแวดล้อมของบุคคลนั้น เป็นส่วนช่วยในการแสดง ความ คิดเห็น ซึ่งอาจเป็นการพูดหรือเขียนอาจจะถูกต้องหรือไม่ก็ได้ และอาจได้รับการยอมรับ หรือ

ไม่ยอมรับก็ได้เช่นกัน ความคิดเห็นนี้สามารถเปลี่ยนแปลงได้ตามกาลเวลา สถานการณ์ หรือเมื่อมีข้อเท็จจริงปรากฏขึ้นมา

อัจฉรา กลิ่นสุคนธ์ (2540 : 10) สรุปว่า ความคิดเห็น คือ ความรู้สึกของบุคคลถึงของหรือสถานการณ์ในช่วงเวลาหนึ่ง อาจเป็นการแสดงออกในทางบวกหรือลบก็ได้

วิสูตร จงชูวนิชย์ (2549 : 13) ได้ให้ความหมายของความคิดเห็นไว้ว่า ความคิดเห็นเป็นการแสดงออกทางด้านความรู้สึกนึกคิด ความเชื่อและการตัดสินใจในการพิจารณาต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งหรือประเด็นใดประเด็นหนึ่ง โดยอาศัยความรู้ การรับรู้ประสบการณ์ และสภาพแวดล้อมเป็นส่วนช่วยในการแสดงความคิดเห็น ซึ่งความเห็นของแต่ละบุคคลจะเป็นที่ยอมรับหรือปฏิเสธจากบุคคลอื่น ๆ ก็ได้

ไอเชก (Issak. 1981 : 203 ; อ้างถึงใน จำลอง เงินดี. 2540 : 86) ได้ให้ความหมายของความคิดเห็นว่าเป็นการแสดงออกทางการพูด หรือคำตอบที่บุคคลได้แสดงต่างจากเจตคติ คือ ความคิดเห็นจะเกี่ยวกับเรื่องใดเรื่องหนึ่ง โดยเฉพาะขณะที่เจตคติจะเป็นเรื่องทั่ว ๆ ไป มีความหมายกว้างกว่า

พจนานุกรม เวปสเตอร์ (Webster's Collegiate Dictionary. 1996 : 815 ; อ้างถึงใน จำลอง เงินดี. 2540 : 86) ได้ให้ความหมายของความคิดเห็นไว้ ได้แก่

1. ความเชื่อ ทศนะ การพิจารณา หรือการวินิจฉัย หรือการประเมินอย่างมีรูปแบบในใจเกี่ยวกับเรื่องใดเรื่องหนึ่งโดยเฉพาะ
2. การแสดงออกถึงการพิจารณา หรือคำแนะนำอย่างมีรูปแบบโดยผู้เชี่ยวชาญ หรือการแสดงออก เช่น การตัดสินใจ การพิจารณาคติ หรือการวินิจฉัยอย่างมีรูปแบบด้วยเหตุผลตามกฎหมายหรือหลักเกณฑ์ที่ขึ้นอยู่กับการตัดสินใจที่มีกฎหมายรองรับ

สรุปได้ว่า ความคิดเห็น หมายถึง ความรู้สึกของบุคคลที่แสดงออกมาให้ผู้อื่นได้รับรู้ รวมไปถึงการประเมินค่าที่เกี่ยวกับเรื่องใดเรื่องหนึ่ง หรือประเด็นใดประเด็นหนึ่ง การลงความเห็น อาจจะเป็นไปในลักษณะเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยก็ได้อันเนื่องมาจากสถานการณ์ สิ่งแวดล้อม การติดต่อกับภายนอก การเข้าเป็นสมาชิกกลุ่ม

2. ปัจจัยที่มีผลต่อความคิดเห็น

ออสแคมป์ (Oskamp. 1977 : 109 – 133 ; อ้างถึงใน จิรายุ ทรัพย์สิน 2540 : 19-20) ได้สรุป ปัจจัยที่มีผลต่อความคิดเห็น ดังนี้ ความคิดเห็นเป็นเรื่องของแต่ละบุคคลที่แสดงออกต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ไม่จำเป็นต้องคล้ายกันหรือเหมือนกันเสมอไป ซึ่งดังนี้ขึ้นอยู่กับปัจจัยพื้นฐานของแต่ละบุคคลที่ได้รับอิทธิพล ต่อการแสดงออกในเรื่องนั้น ๆ ปัจจัยที่ทำให้เกิดความคิดเห็นไว้ สรุปได้ดังนี้

1. ปัจจัยทางพันธุกรรมและร่างกาย (Genetic and Physiological Factor) จากการศึกษาพบว่า ปัจจัยด้านพันธุกรรมจะมีผลต่อระบบความก้าวร้าวของบุคคล และจะมีผลต่อการศึกษา ทักษะหรือความคิดเห็นของบุคคลนั้น ๆ ได้ ส่วนปัจจัยด้านสรีระ เช่น อายุ ความเจ็บป่วย และผลที่เกิดจากการใช้ยาเสพติด จะมีผลต่อความคิดเห็นและทัศนคติของบุคคล

2. ประสบการณ์ของบุคคลโดยตรง (Direct Personal Experience) คือ บุคคลได้รับความรู้สึกและความคิดต่าง ๆ จากประสบการณ์โดยตรง เป็นการกระทำหรือได้พบเห็นต่อสิ่งต่าง ๆ โดยตนเองทำให้เกิดทัศนคติหรือความคิดเห็นจากประสบการณ์ที่ตนเองได้รับ

3. อิทธิพลจากครอบครัว (Parental Influence) เป็นปัจจัยบุคคล เมื่อเป็นเด็กจะได้รับอิทธิพลจากการเลี้ยงดูอบรมของพ่อแม่และครอบครัว

4. ทัศนคติและความคิดเห็นต่อกลุ่ม (Group Determinants of Attitude) เป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลอย่างมากต่อความคิดเห็นหรือทัศนคติของแต่ละบุคคล เนื่องจากบุคคลจะต้องมีสังคมและอยู่ร่วมกันเป็นกลุ่ม ดังนั้นความคิดเห็นและทัศนคติต่าง ๆ จะได้รับการถ่ายทอดและมีแรงกดดันจากกลุ่ม

กิตติ สุทธิสัมพันธ์ (2542 : 12-13) ได้สรุป ปัจจัยพื้นฐานที่มีอิทธิพลต่อความคิดเห็นของบุคคล ซึ่งทำให้บุคคลแต่ละคนแสดงความคิดเห็นที่อาจจะเหมือนหรือแตกต่างกันออกไป คือ

1. ปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่

1.1 ปัจจัยทางพันธุกรรมและร่างกาย คือ เพศ อวัยวะ ความครบถ้วนสมบูรณ์ของอวัยวะต่าง ๆ คุณภาพสมอง

1.2 ระดับการศึกษา การศึกษามีอิทธิพลต่อการแสดงออกซึ่งความคิดเห็นและศึกษาทำให้บุคคลที่มีความรู้ในเรื่องต่าง ๆ มากขึ้น และคนที่มีความรู้มาก มักจะมีความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ อย่างมีเหตุผล

1.3 ความเชื่อ ค่านิยม และเจตคติของบุคคลต่อเรื่องต่าง ๆ ซึ่งอาจจะได้จากการเรียนรู้กลุ่มบุคคลในสังคม หรือจากการอบรมสั่งสอนของครอบครัว

1.4 ประสบการณ์ เป็นสิ่งที่ก่อให้เกิดการเรียนรู้ ทำให้มีความรู้ ความเข้าใจในหน้าที่ และความรับผิดชอบต่องาน ซึ่งจะส่งผลต่อความคิดเห็น

2. ปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อม

2.1 สื่อมวลชน ได้แก่ วิทยุ โทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ ฯลฯ สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้มีอิทธิพลอย่างมากต่อความคิดเห็นของบุคคล เป็นการได้รับรู้ข่าวสาร ข้อมูลต่าง ๆ ของแต่ละบุคคล

2.2 กลุ่มและสังคมที่เกี่ยวข้อง มีอิทธิพลต่อความคิดเห็นของบุคคล เพราะเมื่อบุคคลอยู่ในกลุ่มใดหรือสังคมใด ก็จะต้องยอมรับและปฏิบัติตามเกณฑ์ของกลุ่มหรือสังคมนั้น ซึ่งทำให้บุคคลนั้นมีความคิดเห็นไปตามกลุ่มหรือสังคมที่อยู่

2.3 ข้อเท็จจริงในเรื่องต่าง ๆ หรือสิ่งต่าง ๆ ที่บุคคลแต่ละคนได้รับ ทั้งนี้เพราะข้อเท็จจริงที่บุคคลได้รับแตกต่างกัน ก็จะมีผลต่อการแสดงความคิดเห็นที่แตกต่างกัน

สรุปได้ว่าปัจจัยที่มีผลต่อความคิดเห็น มีลักษณะคล้ายคลึง และไปในทำนองเดียวกัน ปัจจัยเหล่านี้ทำให้ความคิดเห็นของบุคคลแตกต่างกันออกไป เพราะบุคคลแต่ละบุคคลย่อมจะได้รับมาลักษณะที่แตกต่างกัน ซึ่งปัจจัยด้านคุณสมบัติประจำตัว หรือปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อมและประสบการณ์ของแต่ละบุคคล ซึ่งก่อให้เกิดการเรียนรู้ และสั่งสมจนกลายเป็นลักษณะของแต่ละบุคคล

3. การวัดความคิดเห็น

การที่จะทราบความคิดเห็นของแต่ละบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งนั้น จะต้องมีการวัดความคิดเห็นที่เชื่อถือได้ มีผู้เสนอการวัดความคิดเห็นไว้ พอสรุปได้ ดังนี้

วัลลภ รัฐฉัตรานนท์ (2545 : 102-117) ได้เขียนประกอบการเรียนการสอนของคณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ เรื่อง การเก็บรวบรวมข้อมูล โดยการวัดว่า มาตราวัดเจตคติ หรือทัศนคติ หรือความคิดเห็น ที่นิยมใช้อย่างแพร่หลายมี 4 วิธี คือ

1. วิธีแบบสเกลวัดความต่างทางศัพท์ (S-D Scale = Semantic differential scale) เป็นวิธีวัดทัศนคติ หรือความคิดเห็น โดยอาศัยคุณสมบัติที่มีความหมายตรงกันข้าม เช่น ดี - เลว ขยัน - ขี้เกียจ เป็นต้น
2. วิธีลิเคิร์ทสเกล (Likert Scale) เป็นวิธีการสร้างมาตรวัดทัศนคติหรือความคิดเห็นที่นิยมกันมากที่สุด เพราะเป็นวิธีสร้างมาตรวัดที่ง่าย ประหยัดเวลา ผู้ตอบสามารถแสดงทัศนคติในทางชอบหรือไม่ชอบ โดยยึดอันดับความชอบหรือไม่ชอบ ซึ่งอาจมีคำตอบในการเลือก 5 หรือ 4 คำตอบ และให้คะแนน 5 4 3 2 1 หรือ +1 +10 -1 -2 ตามลำดับ
3. วิธีกัทแมนสเกล (Guttman Scale) เป็นวิธีการสร้างมาตรวัดทัศนคติหรือความคิดเห็นในแนวเดียวกัน และสามารถจัดอันดับของทัศนคติสูง-ต่ำ แบบเปรียบเทียบกันและกันได้ อย่างต่ำสุดถึงสูงสุด และแสดงถึงการสะสมของข้อความความคิดเห็น
4. วิธีเทอร์สโตนสเกล (Thurstone Scale) เป็นวิธีการสร้างมาตรวัดออกเป็นปริมาณ แล้วเปรียบเทียบตำแหน่งของความคิด หรือทัศนคติในทางเดียว และเสมือนว่าเป็นสเกลที่มีช่วงห่างเท่ากัน

เบสท์ (Best, 1977 : 171 ; อ้างถึงใน พนารัตน์ พวงบุญปลูก, 2542 : 18) ได้เสนอแนะว่าวิธีที่ง่ายที่สุดในการที่จะบอกถึงความคิดเห็นก็คือ การแสดงให้เห็นถึงจำนวนร้อยละของคำตอบในแต่ละข้อความ จะทำให้เห็นว่า ความคิดจะออกมาในลักษณะเช่นไร และจะสามารถทำตามความคิดเห็นเหล่านั้น ได้หรือไม่ ความคิดเห็นที่ออกมาได้นั้นจะทำให้ผู้บริหารเห็นสมควร

หรือไม่เห็นสมควร ในอันที่จะดำเนินตามนโยบายหรือล้มเหลวไป

มอร์แกนและคิง (Morgan and King. 1971 : 516 ; อ้างถึงใน วิสูตร จงชวลินิชย์. 2549 :

13) ได้เสนอแนะว่า การที่จะให้ใครแสดงความคิดเห็น ควรถามกันต่อหน้า (Face to face) ดีกว่าที่จะให้เขามาอ่านข้อความ หรือเขียนข้อความ ซึ่งแสดงว่าทั้งสองคนเห็นว่าการสัมภาษณ์หรือการสอบถามจะดีกว่าการตอบแบบสอบถาม สำหรับการวัดความคิดเห็นจะต้องระบุให้ผู้ตอบ ตอบว่าเห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วยกับข้อความที่กำหนด

สรุปได้ว่า การวัดความคิดเห็น คือ การวัดระดับความคิดเห็นของแต่ละบุคคลที่มีความคิดเห็นที่แตกต่างกัน โดยอาจใช้เป็นแบบสัมภาษณ์ หรือ แบบสอบถามว่า ความคิดเห็นอยู่ในระดับใด เช่น ระดับมาก ปานกลาง หรือ น้อย

แนวคิดเกี่ยวกับการปกครองท้องถิ่น

1. ความหมายของการปกครองท้องถิ่น

คำนิยามของการปกครองท้องถิ่นที่มีนักวิชาการหลาย ๆ ท่าน ได้ให้ความหมายการปกครอง ดังนี้

ประธาน คงฤทธิศึกษาการ (2533 : 11) ให้ความหมายของการปกครองท้องถิ่นไว้ว่าการปกครองท้องถิ่นเป็นระบบราชการปกครองที่เป็นผลสืบเนื่องมาจากการกระจายอำนาจทางการปกครองของรัฐ และโดยนัยนี้จะเกิดองค์การทำหน้าที่ปกครองท้องถิ่น โดยคนในท้องถิ่นนั้น ๆ องค์การจัดตั้งนี้ถูกควบคุมโดยรัฐมีแต่อำนาจในการกำหนดนโยบายและควบคุมการปฏิบัติให้เป็นไปตามนโยบายของตนเอง

อุทัย หิรัญโต (2533 : 12) ให้ความหมายการปกครองท้องถิ่นว่าเป็น การปกครองที่รัฐบาลให้อำนาจให้ประชาชนในท้องถิ่นใดท้องถิ่นหนึ่งจัดการปกครองและดำเนินการกันเอง เพื่อบำบัดความต้องการของประชาชนในท้องถิ่นของตน การบริหารงานท้องถิ่นมีการจัดองค์การมีหน้าที่ซึ่งประชาชนเลือกตั้งขึ้นมาทั้งหมด หรือบางส่วนทั้งนี้ความเป็นอิสระในการบริหารงานแต่รัฐบาลต้องควบคุมด้วยวิธีการต่างๆ ตามความเหมาะสม จะปราศจากการควบคุมของรัฐบาลไม่ได้ เพราะการปกครองท้องถิ่นเป็นสิ่งที่รัฐทำให้เกิดขึ้น

วิลเลียม วี. ฮอลโลเวย์ (Holloway. 1959 : 101-103) ได้ให้ความหมายไว้ว่าการปกครองท้องถิ่น หมายถึง การปกครองตนเองของชุมชนแห่งหนึ่งใดที่มีองค์การเกิดขึ้นทำหน้าที่ในการกำหนดพื้นที่ มีอำนาจในการบริหารด้านการคลัง มีอำนาจในการวินิจฉัยตัดสินใจและสภาพท้องถิ่นเป็นองค์การสำคัญขององค์การนี้

วิลเลียม เอ. ร็อบสัน (Robson. 1953 : 574) ได้ให้ความหมายของการปกครองท้องถิ่นว่า หมายถึง หน่วยการปกครองซึ่งรัฐได้จัดตั้งขึ้นและให้อำนาจปกครองตนเอง (Autonomy) มีสิทธิตามกฎหมาย (Legal rights) และต้องมีองค์การปกครองตนเอง (Self organization) เพื่อปฏิบัติหน้าที่ให้สมความมุ่งหมายของการปกครองท้องถิ่นนั้น ๆ

จอห์น เจ. คลาร์ก (Clark. 1957 : 87-89) ได้ให้ความหมายของคำว่า การปกครองท้องถิ่นว่า หมายถึง หน่วยการปกครองที่มีหน่วยการปกครองที่มีหน้าที่และความรับผิดชอบเกี่ยวกับการให้บริการแก่ประชาชนในเขตพื้นที่ใด โดยเฉพาะและหน่วยงานปกครองดังกล่าวนี้จัดตั้งขึ้นและอยู่ในความดูแลของรัฐบาลกลาง

แคเนียลวิท (Wit. 1967 : 101-103) ได้ให้ความหมายการปกครองท้องถิ่น หมายถึง การปกครองที่รัฐบาลกลางให้อำนาจ หรือ กระจายอำนาจไปให้หน่วยการปกครองท้องถิ่นเพื่อเปิดโอกาสให้ประชาชนในท้องถิ่น มีอำนาจในการปกครองร่วมกันทั้งหมด หรือเพียงบางส่วนในการบริการท้องถิ่น ตามหลักการที่ว่า ถ้าอำนาจการปกครองมาจากประชาชนในท้องถิ่นแล้วรัฐบาลของท้องถิ่นย่อมเป็นรัฐบาลของประชาชน โดยประชาชนและ เพื่อประชาชน

แฮร์ริส จี. มอนตากู (Mongtagu. 1984 : 574) ได้ให้ความหมายของ การปกครองท้องถิ่นว่า หมายถึง การปกครองซึ่งหน่วยการปกครองท้องถิ่นมีการเลือกตั้งโดยอิสระเพื่อเลือกผู้มีหน้าที่บริหาร การปกครองท้องถิ่น มีอำนาจอิสระและความรับผิดชอบซึ่งสามารถที่จะใช้ได้ โดยปราศจากการควบคุมของหน่วยการบริหารราชการส่วนกลางหรือภูมิภาค แต่ทั้งนี้หน่วยปกครองท้องถิ่น

ยังต้องอยู่ภายใต้บังคับว่าด้วยอำนาจสูงสุดของประเทศ ไม่ได้เป็นรัฐใหม่อิสระแต่อย่างใด

กล่าวโดยสรุป การปกครองท้องถิ่น หมายถึง การปกครองตนเองของชุมชนที่รัฐบาลให้อำนาจประชาชนในท้องถิ่นดำเนินการบริหารจัดการกันอย่างอิสระแต่อยู่ภายใต้การควบคุมโดยรัฐที่มีอำนาจในการกำหนดนโยบายและควบคุมการปฏิบัติงานให้เป็นไปตามนโยบายของฝ่ายรัฐบาล

2. ความสำคัญของการปกครองท้องถิ่น

ชวงษ์ ฉายะบุตร (2539 : 13) ได้อธิบายความสำคัญของการปกครองท้องถิ่น โดยยึดหลักการกระจายอำนาจการปกครองและสอดคล้องกับการปกครองระบอบประชาธิปไตย โดยประชาชนมีส่วนร่วมในการปกครองตนเองมีความสำคัญ 6 ประการ ดังนี้

1. การปกครองท้องถิ่นคือฐานรากของการปกครองระบอบประชาธิปไตย (Basic Democracy) เพราะการปกครองท้องถิ่นจะเป็นสถาบันฝึกสอนการเมืองการปกครองให้กับท้องถิ่น เกิดความรับผิดชอบและหวงแหนต่อประโยชน์อันพึงมีต่อท้องถิ่น

2. การปกครองท้องถิ่นทำให้ประชาชนในท้องถิ่นรู้จักการปกครองตนเอง (Self Government) ประชาชนเกิดความสำนึกในความสำคัญของท้องถิ่นประชาชนมีส่วนร่วมรับรู้ถึงปัญหาอุปสรรคและช่วยกันแก้ไขปัญหาของท้องถิ่นของตนเอง

3. การปกครองท้องถิ่นเป็นการแบ่งเบาภาระของรัฐบาล ซึ่งเป็นหลักการสำคัญของการกระจายอำนาจ เนื่องจากภารกิจของรัฐบาลมีอยู่อย่างกว้างขวาง ไม่สามารถสนองตอบความต้องการของประชาชนในท้องถิ่น ได้อย่างทั่วถึง และกิจการบางอย่างเป็นเรื่องเฉพาะท้องถิ่นนั้น ๆ

4. การปกครองท้องถิ่นสามารถตอบสนองความต้องการของท้องถิ่นตรงเป้าหมาย และมีประสิทธิภาพ

5. การปกครองท้องถิ่นจะเป็นแหล่งสร้างผู้นำทางการเมืองการบริหารของประเทศในอนาคต

6. การปกครองท้องถิ่นสอดคล้องกับแนวคิดในการพัฒนาชนบทแบบพึ่งตนเองทำให้เกิดการพัฒนาชนบทแบบพึ่งตนเองทั้งการเมือง เศรษฐกิจ และสังคม

จากความสำคัญของการปกครองท้องถิ่น สรุปได้ว่าการปกครองท้องถิ่นมีความสำคัญทั้งในด้านการเมืองและการบริหาร ซึ่งเป็นการปูพื้นฐานของการปกครองระบอบประชาธิปไตย และการเรียนรู้การปกครองตนเอง ส่วนด้านการดำเนินงานซึ่ง เป็นการแบ่งเบาภาระของรัฐบาลและประชาชนในท้องถิ่นสามารถแก้ปัญหาด้วยตนเองโดยกลไกทางการบริหารต่าง ๆ ทั้งในด้านการบริหารงานบุคคล การบริหารงบประมาณ และการจัดการ

3. องค์ประกอบของการปกครองท้องถิ่น

อุทัย หิรัญโต (2543 : 22) ได้อธิบายถึง การปกครองท้องถิ่นประกอบด้วยองค์ประกอบ 8 ประการ คือ

ประการที่หนึ่ง สถานะตามกฎหมาย หมายความว่า หากประเทศใดกำหนดเรื่อง การปกครองท้องถิ่นไว้ในรัฐธรรมนูญของประเทศ การปกครองท้องถิ่นในประเทศนั้นจะมีความเข้มแข็งกว่าการปกครองท้องถิ่นที่จัดตั้ง โดยกฎหมายอื่น เพราะข้อความที่กำหนดไว้ในรัฐธรรมนูญนั้น เป็นการแสดงว่าประเทศนั้น ๆ มีนโยบายที่จะกระจายอำนาจอย่างแท้จริง

ประการที่สอง พื้นที่และระดับ มีความสำคัญต่อการกำหนดพื้นที่และระดับของหน่วย การปกครองท้องถิ่นมีหลายประการ คือ ปัจจัยทางภูมิศาสตร์ ประวัติศาสตร์ เชื้อชาติ และความสำนึก ในการปกครองตนเองของประชาชน จึงมีเกณฑ์ที่จะกำหนดพื้นที่และระดับของหน่วยการปกครอง ออกเป็นสองระดับ คือ หน่วยการปกครองท้องถิ่นขนาดเล็ก และ ขนาดใหญ่

ประการที่สาม การกระจายอำนาจและหน้าที่ การที่จะกำหนดให้ท้องถิ่นมีอำนาจหน้าที่มากน้อยเพียงใดขึ้นอยู่กับ นโยบายทางการเมืองและการปกครองของรัฐบาลเป็นสำคัญ

ประการที่สี่ องค์กรนิติบุคคล จัดตั้งขึ้น โดยผลแห่งกฎหมายแยกจากรัฐบาลกลางหรือรัฐบาลแห่งชาติ มีขอบเขตการปกครองที่แน่นอน มีอำนาจในการกำหนดนโยบาย ออกกฎหมายข้อบังคับควบคุมให้มีการปฏิบัติตามนโยบายนั้น

ประการที่ห้า การเลือกตั้ง สมาชิกองค์การหรือคณะผู้บริหารจะต้องได้รับการเลือกตั้งจากประชาชนในท้องถิ่นนั้น ๆ ทั้งหมดหรือบางส่วน เพื่อแสดงถึงการเข้ามามีส่วนร่วมทางการเมืองการปกครองของประชาชน โดยเลือกผู้บริหารท้องถิ่นของตนเอง

ประการที่หก อิสระในการปกครองของตนเอง สามารถใช้ดุลยพินิจของตนเองในการปฏิบัติกิจการในการขอบเขตกฎหมายโดยไม่ต้องขออนุมัติจากรัฐบาลกลาง และไม่อยู่ในสายบังคับบัญชาของหน่วยงานราชการ

ประการที่เจ็ด งบประมาณของตนเอง มีอำนาจในการจัดเก็บรายได้ การจัดเก็บภาษีตามขอบเขตกฎหมายให้อำนาจการจัดเก็บ เพื่อให้ท้องถิ่นมีรายได้เพียงพอที่จะทำนุบำรุงท้องถิ่นให้เจริญต่อไป

ประการที่แปด การควบคุมดูแลของรัฐ เมื่อได้รับการจัดตั้งขึ้นแล้วยังต้องอยู่ในการกำกับดูแลจากรัฐ เพื่อประโยชน์และมั่นคงแห่งรัฐและประชาชน โดยรวม

4. ลักษณะสำคัญของการปกครองท้องถิ่น

อนันต์ อนันตกุล (2531 : 10) ได้อธิบาย องค์ประกอบของการปกครองท้องถิ่น ประกอบด้วย

1. เป็นนิติบุคคล จัดตั้งขึ้น โดยวิธีทางกฎหมายแยกจากรัฐบาลกลางหรือรัฐบาลแห่งชาติมีขอบเขตการปกครองที่แน่นอน มีอำนาจในการกำหนดนโยบาย ออกกฎหมายข้อบังคับควบคุมให้มีการปฏิบัติตามนโยบายนั้น
2. มีการเลือกตั้งสมาชิกองค์การหรือคณะผู้บริหาร จะต้องได้รับเลือกตั้งจากประชาชนในท้องถิ่น ทั้งหมดหรือบางส่วน เพื่อแสดงถึงการเข้ามามีส่วนร่วมทางการเมืองการปกครองของประชาชน เลือกตั้งผู้บริหารท้องถิ่นของตนเอง
3. มีอิสระในการปกครองตนเอง สามารถที่จะใช้ดุลยพินิจของตนเองในการปฏิบัติกิจการภายในขอบเขตของกฎหมาย โดยไม่จำเป็นต้องขออนุมัติจากรัฐบาลกลางและไม่อยู่ภายใต้สายบังคับบัญชาของหน่วยงานทหารราชการ
4. มีงบประมาณของตนเอง มีอำนาจจัดเก็บรายได้ การจัดเก็บภาษีตามขอบเขตที่กฎหมายกำหนดอำนาจในการจัดเก็บเพื่อให้ท้องถิ่นมีรายได้เพียงพอที่จะเห็นการบำรุงท้องถิ่นให้เจริญก้าวหน้าต่อไป

5. มีกระบวนการของรัฐบาลกลาง เมื่อได้รับการจัดตั้งขึ้นมาแล้วก็ยังอยู่ภายใต้การดูแลของรัฐบาลกลาง เพื่อประโยชน์และความมั่นคงของรัฐและประชาชนโดยรวม

การมีอิสระในการดำเนินงานขององค์การปกครองส่วนท้องถิ่นมิได้หมายความว่า มีอิสระเต็มที่เพียงแต่หมายถึงเฉพาะอิสระในการดำเนินงานเท่านั้น มิฉะนั้นแล้วท้องถิ่นจะกลายเป็นรัฐอธิปไตยไป รัฐจึงสงวนอำนาจในการดูแลและควบคุมอยู่

การปกครองท้องถิ่นนั้นอาจกล่าวได้ว่า ถ้าเกิดขึ้นบนพื้นฐานทางทฤษฎีของการกระจายอำนาจและอุดมการณ์ประชาธิปไตย ซึ่งมุ่งเปิดโอกาสและสนับสนุนให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในกระบวนการทางการเมืองและกิจกรรมการปกครองตนเองในระดับหนึ่ง ซึ่งจะเห็นได้จากหลักการสำคัญของการปกครองท้องถิ่น ซึ่งเน้นการมีอิสระในการปกครองตนเองมีการเลือกตั้งมีองค์การหรือสถาบันที่จำเป็นในการปกครองตนเอง และที่สำคัญ คือ ประชาชนในท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการปกครองตนเองอย่างกว้างขวาง

5. การกระจายอำนาจกับการปกครองท้องถิ่น

ชูศักดิ์ เทียงตรง (2538 : 6) ได้อธิบายเกี่ยวกับการกระจายอำนาจกับการปกครองท้องถิ่นไว้ ดังนี้

1. การปกครองท้องถิ่น คือ รากฐานของการปกครองระบอบประชาธิปไตย เพราะการปกครองท้องถิ่นจะเป็นสถาบันฝึกสอนการเมือง การปกครอง การบริหารท้องถิ่น เกิดความรับผิดชอบและหวงแหนต่อประโยชน์ อันพึงมีต่อท้องถิ่นที่ตนอยู่อาศัยอันจะนำมาซึ่งความศรัทธาเลื่อมใสในการปกครองระบอบประชาธิปไตยในที่สุด ประชาชนจะมีโอกาสเลือกตั้งเข้าไปบริหารกิจการของท้องถิ่น นับได้ว่าเป็นผู้นำท้องถิ่นจะได้ใช้ความสามารถบริหารงานท้องถิ่น เกิดความคุ้นเคยเกิดความชำนาญในการใช้สิทธิและหน้าที่ของพลเมือง ซึ่งจะนำไปสู่การมีส่วนร่วมทางการเมืองในระดับชาติต่อไป

2. การปกครองท้องถิ่นทำให้ประชาชนในท้องถิ่นรู้จักปกครองตนเอง หัวใจของการปกครองระบอบประชาธิปไตยประการที่หนึ่งก็คือ การปกครองตนเองมิใช่เป็นการปกครองที่เกิดขึ้นจากเบื้องบน การปกครองตนเอง คือ การที่ประชาชนมีส่วนร่วมในการปกครอง นอกจากจะได้รับการเลือกตั้งมาเพื่อรับผิดชอบการบริหารท้องถิ่น โดยอาศัยความร่วมมือร่วมใจจากประชาชนผู้บริหารท้องถิ่น จึงมักต้องฟังเสียงประชาชนด้วยวิธีประชาธิปไตยต่าง ๆ เช่น การเปิดโอกาสให้ประชาชนออกเสียงประชามติ ให้ประชาชนมีอำนาจถอดถอน ซึ่งจะทำให้ประชาชนเกิดความสำนึกในความสำคัญของตนเองต่อท้องถิ่นประชาชนจะมีส่วนร่วมรับรู้ถึงอุปสรรคและปัญหาและช่วยกันแก้ไข ปัญหาท้องถิ่นของตน การปกครองท้องถิ่นในรูปของการปกครองตนเองอย่างแท้จริง ก็คือ การกระจายอำนาจไปในระดับต่ำสุดอันเป็นรากแก้ว ซึ่งเป็นการเสริมสร้างความสำคัญยิ่งของ

การพัฒนากระบวนการเมืองการปกครองในระบบประชาธิปไตย ความล้มเหลวของระบบประชาธิปไตยมีหลายองค์ประกอบ แต่องค์ประกอบสำคัญประการหนึ่งก็คือ การวางรากฐานในท้องถิ่น

3. การปกครองท้องถิ่นเป็นการแบ่งเบาภาระของรัฐบาล ซึ่งเป็นหลักการของการกระจายอำนาจ การปกครองท้องถิ่นมีขึ้นเพื่อวัตถุประสงค์ในการแบ่งเบาภาระรัฐบาลกลาง เนื่องจากความจำเป็นบางประการดังนี้

ประการแรก ภารกิจของรัฐบาลกลางมีอยู่กว้างขวาง นับวันจะขยายเพิ่มขึ้น ซึ่งจะเห็นได้จากงบประมาณที่เพิ่มขึ้นของแต่ละปีตามความเจริญเติบโตของบ้านเมือง

ประการที่สอง รัฐบาลกลางมีอาจจะดำเนินการในการสนองตอบต่อความต้องการของประชาชนในท้องถิ่นได้อย่างทั่วถึง เพราะแต่ละท้องถิ่นมีปัญหาและความต้องการที่แตกต่างกัน การแก้ปัญหาหรือการจัดการบริหารโครงการในท้องถิ่น โดยรูปแบบที่เหมือนกันย่อมไม่บังเกิดผลสูงสุด ท้องถิ่นย่อมรู้ปัญหาและเข้าใจได้ดีกว่า ผู้ซึ่งไม่อยู่ในท้องถิ่นนั้น ประชาชนในท้องถิ่นจึงเป็นผู้ที่เหมาะสมที่จะแก้ปัญหาที่เกิดขึ้นในท้องถิ่นได้มากที่สุด

ประการที่สาม กิจการบางอย่างเป็นเรื่องเฉพาะของท้องถิ่นนั้น ไม่เกี่ยวข้องกับท้องถิ่นอื่น และไม่เกี่ยวกับส่วนได้เสียต่อประเทศโดยส่วนรวมจึงเป็นการสมควรที่จะให้ประชาชนท้องถิ่นดำเนินการดังกล่าวเอง

ดังนั้น หากไม่มีองค์ประกอบขององค์กรท้องถิ่นแล้ว รัฐบาลกลางจะต้องรับผิดชอบภาระการดำเนินการทุกอย่าง และไม่แน่ว่าจะสนองความต้องการของท้องถิ่นถูกจุดหรือไม่ รวมทั้งจะต้องดำเนินการเฉพาะท้องถิ่นนั้น ๆ ไม่เกี่ยวข้องกับท้องถิ่นอื่น ๆ หากได้จัดทำให้มีการปกครองท้องถิ่น เพื่อดำเนินการเองแล้ว ภาระของรัฐบาลกลางจะมีหน้าที่เพียงแต่ควบคุมดูแลเท่านั้น จำเป็นเท่านั้น เพื่อให้ท้องถิ่นมีมาตรการในการดำเนินการยิ่งขึ้นการแบ่งเบาภาระทำให้รัฐบาลมีเวลาที่จะดำเนินการในเรื่องที่สำคัญหรือโครงการใหญ่ ๆ ระดับชาติที่มีผลประโยชน์ต่อส่วนรวม งานที่มอบหมายให้ท้องถิ่นทำให้รัฐบาลกลางมีความคล่องตัวมากขึ้น

4. การปกครองท้องถิ่นสามารถสนองความต้องการของการปกครองท้องถิ่นตรงเป้าหมาย และมีประสิทธิภาพ เนื่องจากท้องถิ่นมีความแตกต่าง ไม่ว่าจะระหว่างภูมิภาค รัศมีภาพ ประชาชน ความต้องการและปัญหาข้อแตกต่างออกไปการให้บริการ หรือแก้ไขปัญหาให้ถูกจุดและสอดคล้องกับความต้องการของประชาชนก็ต้องเป็นผู้รู้ปัญหาให้ถูกจุดและสอดคล้องกับความต้องการของประชาชนก็ต้องเป็นผู้รู้ถึงปัญหาและความต้องการของประชาชนเป็นอย่างดีการบริหารงานก็จะไปอย่างรวดเร็ว และมีประสิทธิภาพไม่ต้องเสียเวลาเสนอเรื่องอนุมัติไปยังส่วนเหนือขึ้นไป ท้องถิ่นจะบริหารได้เสร็จในท้องถิ่นเองไม่ต้องสิ้นเปลืองค่าใช้จ่ายโดยไม่จำเป็น

5. การปกครองท้องถิ่นจะเป็นแหล่งสร้างผู้นำทางการเมืองบริหารของประเทศ ในอนาคตผู้นำองค์กรปกครองท้องถิ่นย่อมเรียนรู้ประสบการณ์ทางการเมือง การได้รับเลือกตั้ง การสนับสนุนจากประชาชนในท้องถิ่นย่อมเป็นพื้นฐานที่ดีต่ออนาคตทางการเมืองของตนและฝึกฝน ทักษะทางการเมืองบริหารในท้องถิ่นอีกด้วย

6. การปกครองส่วนท้องถิ่นคล้อยกับแนวความคิดในการพัฒนาชนบทแบบ ฟังตนเอง การปกครองท้องถิ่น โดยยึดหลักการกระจายอำนาจ ทำให้เกิดการพัฒนาชนบท ฟังตนเอง การปกครองท้องถิ่น โดยยึดหลักการกระจายอำนาจ ทำให้เกิดการพัฒนาชนบท ฟังตนเองทั้งทาง การเมือง เศรษฐกิจ สังคม การดำเนินงานพัฒนาชนบท ที่ผ่านมายังมีอุปสรรคสำคัญอันหนึ่งก็คือ การที่ส่วนร่วมจากประชาชนในท้องถิ่นอย่างเต็มที่ ซึ่งการพัฒนาชนบทที่สัมฤทธิ์ผลนั้น จะต้องมาจากการริเริ่มช่วยตนเองของท้องถิ่น ทำให้ความร่วมมือร่วมแรงกันซึ่งโดยอาศัย โครงสร้างความเป็นอิสระ ในการปกครองตนเอง ซึ่งต้องจากการกระจายอำนาจอย่างแท้จริง มิเช่นนั้นแล้วการพัฒนาชนบทจะ เป็นลักษณะหยิบยื่นให้ แทนที่จะเป็นผลดีต่อท้องถิ่นกลับกลายเป็นการสร้างปัญหา กล่าวคือ เป็นการ สร้างการพัฒนาแบบพึ่งพา ไม่ยอมช่วยตัวเอง อันเป็นทางลัดต่อการพัฒนาประชาธิปไตย การกระจาย อำนาจทำให้เกิดลักษณะการพึ่งพาตนเอง ซึ่งเป็นส่วนสำคัญในการพัฒนาประชาธิปไตยได้

แนวความคิดเกี่ยวกับการกระจายอำนาจการปกครอง

1. ความหมายของการกระจายอำนาจการปกครอง

อุทัย หิรัญ โด (2533 : 13) ได้ให้ความหมายเกี่ยวกับ การกระจายอำนาจไว้ว่า การกระจายอำนาจตามความหมายที่แท้จริง น่าจะหมายถึง การที่รัฐบาลกลางหรือรัฐบาลแห่งชาติ กระจายอำนาจบริหารให้แก่หน่วยปกครองท้องถิ่นมีอำนาจในการดำเนินกิจการในอาณาเขตของตน โดยปราศจากการแทรกแซง หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ การมีอำนาจอิสระที่ดำเนินการ โดยอยู่ภายใต้ การควบคุมของรัฐเท่าที่จำเป็น การมอบอำนาจและการแบ่งอำนาจ ส่วนกลางหรือผู้มอบยังคงมีอำนาจ หน้าที่ความรับผิดชอบอยู่ ตัวบุคคล หน่วยงานหรือ หน่วยงานที่รับผิดชอบอยู่ภายใต้การควบคุมตาม สายการบังคับบัญชา การตัดสินใจในการกระทำ อำนาจถูกแก้ไข เปลี่ยนแปลงหรือยกเลิกโดย ผู้บังคับบัญชาในส่วนกลางได้อย่างเหมาะสม แต่การกระจายอำนาจเป็นการ โอนมอบและความ รับผิดชอบให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น มิได้เป็น ไปในรูปของสายการบังคับบัญชา ทั้งนี้เพราะ องค์กรท้องถิ่นเป็นนิติบุคคลแยกออกจากสายการบังคับบัญชาของส่วนกลาง

ชำนาญ ชูบุรณ (2553 ; อ้างถึงใน ทินพันธุ์ นาคะตะ. 2547 : 170) ได้นิยามไว้ว่า “การกระจายอำนาจ” หมายถึง การปกครองซึ่งท้องถิ่นมีอำนาจการบริหารงานเป็นอิสระในการกระทำ บางอย่าง แต่ต้องอยู่ในความดูแลของราชการส่วนกลาง

ทินพันธุ์ นาคะตะ (2547 : 171) ได้ให้ความหมายไว้ว่า การกระจายอำนาจ หมายถึง การที่รัฐบาลกลางกระจายอำนาจในการปกครองให้ท้องถิ่นมีอิสระในการปกครองตัวเองตามสมควร แต่ส่วนราชการบริหารส่วนภูมิภาคยังมีการควบคุมในเรื่องการกำหนดนโยบายอยู่

โกวิท พวงงาม (2548 : 39) ได้ให้ความหมายว่า การกระจายอำนาจ หมายถึง การที่รัฐบาลกลางหรือรัฐบาลแห่งชาติ กระจายอำนาจบริหารให้แก่หน่วยการบริหารท้องถิ่นให้มีอำนาจดำเนินกิจการภายในอาณาเขตของตน โดยปราศจากการแทรกแซง หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งมีอำนาจอิสระที่จะดำเนินกิจการ แต่ก็อยู่ภายใต้การควบคุมของรัฐบาล การกระจายอำนาจจึงเป็นเรื่องของรัฐบาลที่มอบความรับผิดชอบบางส่วนให้แก่หน่วยการบริหารท้องถิ่น

สรุป การกระจายอำนาจการปกครอง คือ การกระจายอำนาจทางการปกครอง โดยรัฐบาลหรือส่วนกลางเป็นผู้โอนอำนาจให้แก่ท้องถิ่น และอำนาจที่โอนให้ นั้นเพื่อประชาชนในท้องถิ่น ได้มีโอกาสในการบริหารปกครองตนเอง ตามเจตนารมณ์และความต้องการของประชาชนในท้องถิ่น และมีอำนาจการปกครองที่ได้รับมาจากรัฐบาลนี้ น่าจะเป็นที่ครอบคลุมในด้านการให้บริการสาธารณะต่าง ๆ โดยมีอำนาจในการตัดสินใจอย่างอิสระ รวมทั้งการกำหนดนโยบายของท้องถิ่น โดยสอดคล้องกับนโยบายการพัฒนาของรัฐบาลเป็นหลักด้วย

2. ลักษณะการกระจายอำนาจการปกครอง

ประหยัด หงส์ทองคำ (2534 : 16-17) ได้ให้ความหมายของกรกระจายอำนาจการปกครองสู่ท้องถิ่นมีลักษณะ 5 ประการ ดังนี้

1. มีการจัดตั้งองค์กรเป็นนิติบุคคลเพิ่มขึ้นจากส่วนกลาง องค์กรส่วนท้องถิ่นเหล่านี้มีเจ้าหน้าที่ มีงบประมาณ และทรัพย์สินเป็นของตนเองต่างหากและไม่ขึ้นตรงต่อการบริหารส่วนกลาง ส่วนกลางเป็นเพียงแต่คอยควบคุมดูแลให้ปฏิบัติหน้าที่ตามกฎหมายเท่านั้น
2. มีการเลือกตั้งสภาท้องถิ่นและผู้บริหารท้องถิ่นทั้งหมดหรือบางส่วน เพื่อเปิดโอกาสให้ประชาชนในท้องถิ่นได้เข้าไปมีส่วนร่วมในการปกครองตนเองได้อย่างใกล้ชิด ถ้าไม่มีการเลือกตั้งคณะผู้บริหารท้องถิ่นเลยก็ไม่แน่ว่าเป็นการกระจายอำนาจให้แก่ท้องถิ่นอย่างแท้จริง
3. มีอำนาจอิสระในการปกครองตนเองได้ตามสมควร การกระจายอำนาจการปกครองนั้นต้องกำหนดให้องค์กรท้องถิ่นมีอิสระ ในการบริหารงานหรือจัดกิจกรรมที่ได้รับมอบหมายได้เองตามสมควร คือ มีอำนาจวินิจฉัยและดำเนินการได้เองด้วยงบประมาณและเจ้าหน้าที่ของตนเอง
4. มีงบประมาณและรายได้เป็นของท้องถิ่นของตนเอง ตามลักษณะการกระจายอำนาจการปกครององค์กรท้องถิ่นจะต้องมีงบประมาณเป็นของตนเอง ซึ่งแยกจากส่วนกลาง โดยมีรายได้

จากการจัดเก็บภาษีอากร ค่าธรรมเนียมต่าง ๆ และทรัพย์สินตลอดจนเงินอุดหนุนเพื่อเป็นค่าใช้จ่ายในการดำเนินการต่าง ๆ

5. มีเจ้าหน้าที่ปฏิบัติงานที่เป็นบุคคลในท้องถิ่น หมายถึง เป็นคนพื้นที่ นอกจากจะมีงบประมาณเป็นของตนเองแล้ว การกระจายอำนาจการปกครองนั้นจะต้องมีเจ้าหน้าที่อื่นเป็นพนักงานของตนเองหรือเป็นส่วนใหญ่หรือทั้งหมด เจ้าหน้าที่เหล่านั้นมิได้ขึ้นในสังกัดกระทรวง ทบวง กรม ในส่วนกลางโดยตรง แต่เป็นเจ้าหน้าที่ของท้องถิ่นแต่ละแห่งนั่นเอง

สรุป ลักษณะของการกระจายอำนาจการปกครอง คือ การจัดตั้งองค์กรเป็นนิติบุคคลเพิ่มขึ้นจากส่วนกลาง ที่มีอำนาจอิสระในการปกครองได้ตามสมควร มีการบริหารจัดการด้วยตนเอง มีการเลือกตั้งสภาท้องถิ่นและผู้บริหารท้องถิ่น และยังเปิดโอกาสให้ประชาชนในท้องถิ่นได้เข้าไปมีส่วนร่วมในการปกครองตนเองได้อย่างใกล้ชิด โดยมีงบประมาณและรายได้เป็นของท้องถิ่นของตนเอง รวมทั้งการจัดเจ้าหน้าที่ปฏิบัติงานที่เป็นบุคคลในพื้นที่ของตนเอง

3. จุดแข็งของการกระจายอำนาจการปกครอง

จිරส์คี้ บูลุโซคช่วย (2533 : 21) ได้อธิบายจุดแข็งของการกระจายอำนาจการปกครอง 3 ประการ คือ

1. ทำให้เกิดการตอบสนองต่อความต้องการของท้องถิ่น ได้ดีขึ้น บริการสาธารณะบางอย่างที่เกี่ยวกับประโยชน์ส่วนได้ส่วนเสียเฉพาะท้องถิ่นที่ได้มอบให้ผู้บริหารงานท้องถิ่นซึ่งเลือกตั้งขึ้นจากประชาชนในท้องถิ่น เป็นผู้จัดทำก็ย่อมจะได้ผลตรงกับความต้องการในท้องถิ่นมากขึ้น เพราะรู้ปัญหาและความต้องการของราษฎรในท้องถิ่น ได้

2. เป็นการแบ่งเบาภาระการบริหารส่วนกลางได้บ้าง ในปัจจุบันนี้ราชการบริหารส่วนกลางมีภารกิจมากอยู่แล้ว เกี่ยวกับการจัดทำกิจการอันเกี่ยวกับประโยชน์ส่วนร่วมของประเทศ ได้ตัดภาระเกี่ยวกับกิจการท้องถิ่นที่ไม่อาจดำเนินการได้อย่างทั่วถึงออกไปเสียบ้าง ถ้าจะทำให้เกิดผลดี สัมกับความต้องการของราษฎรในท้องถิ่น ได้

3. ทำให้ราษฎรมีความสนใจรักรับผิดชอบ ในการปกครองท้องถิ่นของตนเองมากขึ้น การกระจายอำนาจให้แก่ท้องถิ่นเป็นการมอบอำนาจให้ท้องถิ่นปกครองตนเอง ทำให้ราษฎรมีส่วนได้ส่วนเสียในกิจการท้องถิ่นได้โดยตรง และเกิดความจำเป็นที่จะต้องปรึกษาหารือกัน ในการดำเนินงาน ทำให้ราษฎรรู้จักรับผิดชอบ คิดถึงประโยชน์ของส่วนร่วมท้องถิ่น ทำให้การกระจายอำนาจในการที่ให้บริการแก่ประชาชนเป็นไปด้วยความสะดวกรวดเร็วเป็นการส่งเสริมและพัฒนาการเมือง ในระดับท้องถิ่นตามระบอบประชาธิปไตยมากขึ้น

สรุปได้ว่า จุดแข็งของการกระจายอำนาจการปกครอง คือ ทำให้เกิดการตอบสนองต่อความต้องการของท้องถิ่นในการให้บริการสาธารณะบางอย่างที่เกี่ยวกับประโยชน์โดยรวมของ

ประชาชนแล้วยังเป็นการแบ่งเบาภาระบริหารส่วนกลางในการจัดทำกิจการอันเกี่ยวกับประโยชน์ส่วนรวมของประเทศ และทำให้ประชาชนมีความสนใจรู้จักรับผิดชอบ ในการที่ประชาชนจะมีส่วนได้ส่วนเสียในกิจการท้องถิ่นได้โดยตรง และประชาชนยังรู้จักรับผิดชอบ คิดถึงประโยชน์ของส่วนรวมท้องถิ่นเป็นหลัก ทั้งนี้ประชาชนยังได้รับความสะดวกรวดเร็วในการใช้บริการต่าง ๆ แล้วยังเป็นการส่งเสริมและพัฒนาการเมืองในระดับท้องถิ่นตามระบอบประชาธิปไตยในระดับท้องถิ่น

4. จุดอ่อนของการกระจายอำนาจการปกครอง

วิทยา นภาศิริกุลกิจ (2539 : 8-9) ได้จุดอ่อนของการกระจายอำนาจการปกครอง มีอยู่ 4 ประการ ดังนี้

1. เป็นภัยต่อเอกภาพการปกครอง และความมั่นคงของประเทศเพราะหากว่าการกระจายอำนาจในท้องถิ่นมากเกินไป อาจทำลายเอกภาพในการปกครองและความมั่นคงปลอดภัยของรัฐได้ ทั้งอาจให้เกิดการแก่งแย่งแข่งขันระหว่างท้องถิ่น ซึ่งต่างมุ่งที่จะรักษาผลประโยชน์ของตนได้โดยไม่ต้องคำนึงถึงความเสียหายที่เกิดขึ้นแก่ท้องถิ่น

2. ทำให้ราษฎรพึงเล็งเห็นประโยชน์ท้องถิ่นสำคัญกว่าส่วนรวม เมื่อราษฎรมีส่วนร่วมในการปกครองท้องถิ่นมากขึ้น ก็มุ่งที่จะทำประโยชน์แก่ท้องถิ่นของตนฝ่ายเดียว จนกระทั่งลืมนึกถึงผลประโยชน์ของประเทศโดยส่วนรวมไป

3. เจ้าหน้าที่ที่ได้รับการเลือกตั้งอาจปกครองได้ไม่เหมาะสม กล่าวคือจะถือพรรคพวก การใช้อำนาจหน้าที่บังคับกดขี่พรรคฝ่ายตรงข้าม หรือราษฎรที่ไม่อยู่ในพรรคพวกของตน ซึ่งทำให้เกิดความไม่สงบราบรื่นได้ ข่อมทำให้เกิดความเดือดร้อน และความไม่พอใจแก่ราษฎรยิ่งกว่าถูกปกครองโดยส่วนกลางเสียอีก

4. ข่อมทำให้เกิดความสิ้นเปลืองมากกว่าและมีต้นทุนสูง เพราะต้องมีการแยกงบประมาณเป็นส่วน ๆ ทั้งต้องมีเจ้าหน้าที่ และเครื่องมือเครื่องใช้ของตนเองซึ่งไม่หมุนเวียนสับเปลี่ยนโยกย้ายไปใช้ในท้องถิ่นต่าง ๆ รวมทั้งอาจมีการใช้จ่ายโดยไม่ประหยัดและควบคุมการเงินไม่พอจ่าย

สรุปได้ว่า จุดอ่อนของการกระจายอำนาจการปกครองนั้นจะเป็นภัยต่อเอกภาพการปกครอง และความมั่นคงของประเทศเพราะหากว่าการกระจายอำนาจในท้องถิ่นมากเกินไปอาจทำลายเอกภาพในการปกครองของประเทศและความมั่นคงปลอดภัยของรัฐและจะทำให้ประชาชนมุ่งที่จะรักษาผลประโยชน์ของตนได้โดยไม่ต้องคำนึงถึงความเสียหายที่เกิดขึ้นแก่ท้องถิ่นและยังมีการแบ่งพรรคแบ่งพวก โดยการใช้อำนาจหน้าที่บังคับกดขี่พรรคฝ่ายตรงข้ามอันจะเป็นผลเสียแก่รัฐต่อไป

องค์การบริหารส่วนตำบล .

1. บทบาทขององค์การบริหารส่วนตำบล

พระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. 2537 (แก้ไขเพิ่มเติมฉบับที่ 5) พ.ศ. 2546 ส่งผลให้สภาตำบลมีรายได้ไม่รวมเงินอุดหนุนจากทางราชการย้อนหลัง 3 ปีติดต่อกัน เฉลี่ยเกิน 150,000 บาทต่อปีขึ้นไป ยกฐานะเป็นองค์การบริหารส่วนตำบล (อบต.) และเป็นราชการบริหารส่วนท้องถิ่น ซึ่งมีบทบาทความสำคัญต่อตำบลและประชาชนหลายประการ ก่อนหน้านั้นเราจะดูกันถึงหน้าที่ อบต. จะต้องดำเนินการคือองค์การบริหารส่วนตำบลมีอำนาจหน้าที่ในการพัฒนาตำบลทั้งในด้านเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม และมีหน้าที่ต้องทำกิจการในเขตองค์การบริหารส่วนตำบล ตามมาตรา 67 ตามพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. 2537 (แก้ไขเพิ่มเติมฉบับที่ 5) พ.ศ. 2546 ดังนี้

1. จัดให้มีและบำรุงรักษาทางน้ำและทางบก
2. รักษาความสะอาดของถนน ทางน้ำ ทางเดิน และที่สาธารณะรวมทั้งกำจัดขยะมูลฝอยและสิ่งปฏิกูล
3. ป้องกันโรคและระงับโรคติดต่อ
4. ป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย
5. ส่งเสริมการศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม
6. ส่งเสริมการพัฒนาสตรี เด็ก เยาวชน ผู้สูงอายุ และผู้พิการ
7. คุ้มครอง ดูแล และบำรุงรักษาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
8. บำรุงรักษาศิลปะ จารีตประเพณี ภูมิปัญญาท้องถิ่นและวัฒนธรรมอันดี
9. ปฏิบัติหน้าที่อื่นตามที่ทางราชการมอบหมายโดยจัดสรรงบประมาณหรือบุคลากรให้ตามความจำเป็นและสมควร

จากบทบาทหน้าที่ขององค์การบริหารส่วนตำบล ที่ต้องกระทำในเขต องค์การบริหารส่วนตำบล ที่กล่าวมาแล้วนั้นจะเห็นได้ว่าองค์การบริหารส่วนตำบล มีหน้าที่ที่จะต้องดำเนินการในฐานะราชการบริหารส่วนท้องถิ่น เพื่อความเจริญก้าวหน้าให้ถึงท้องถิ่นทุกด้านนอกจากนั้นองค์การบริหารส่วนตำบล ยังเป็นหน่วยงานที่มีอิสระมากกว่าสภาตำบลเป็นนิติบุคคลในการบริหารงานตำบลรวมทั้งมีอำนาจหน้าที่มากกว่าในทุกด้าน

2. องค์การบริหารส่วนตำบลกับการกระจายอำนาจ

องค์การบริหารส่วนตำบลเป็นรูปแบบการปกครองที่สะท้อนการกระจายอำนาจให้หน่วยการปกครองพื้นฐานของประเทศโดยแท้จริง อันเป็นการสนองตอบต่อนโยบายการกระจาย

อำนาจผู้ท้องถิ่นของรัฐบาลที่จะให้อำนาจการบริหารงานแก่หน่วยงานปกครองท้องถิ่น เพื่อให้ท้องถิ่นสามารถบริหารงานที่แก้ไขปัญหาและพัฒนาท้องถิ่นด้วยตนเองตามอำนาจหน้าที่ มีอิสระในการตัดสินใจในสิ่งที่เกี่ยวข้องกับประชาชนในท้องถิ่นนั้นตามขอบเขตที่กฎหมายกำหนด เหตุผลที่สนับสนุนว่า องค์การบริหารส่วนตำบล เป็นการกระจายอำนาจผู้ท้องถิ่นนั้น อาจพิจารณาได้จากการที่ องค์การบริหารส่วนตำบล มีการดำเนินการที่ส่งผลให้เกิดการกระจายอำนาจต่อไป

องค์การบริหารส่วนตำบลมีฐานะเป็นหน่วยงานบริหารราชการส่วนท้องถิ่นซึ่งมีอำนาจในการทำนิติกรรมและสัญญาทางกฎหมายได้เอง โดยไม่ต้องผ่านทางราชการเหมือนอดีต

ทำให้องค์การบริหารส่วนท้องถิ่นมีความคล่องตัวในการดำเนินการบริหารตำบลให้มีความเจริญก้าวหน้าและตรงต่อปัญหาที่เกิดขึ้นในตำบลได้โดยมีลักษณะของการกระจายอำนาจ ดังนี้(โกวิทย์ พวงงาม. 2548 : 259)

1. คณะกรรมการและผู้บริหารมาจากการเลือกตั้งจากประชาชนเกือบทั้งหมด กล่าวคือ สมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลมาจากการเลือกตั้งของราษฎรหมู่บ้านละ 2 คน ซึ่งสอดคล้องกับรัฐธรรมนูญมาตรา 198 ซึ่งกำหนดให้สมาชิกสภาท้องถิ่นมาจากการเลือกตั้งเป็นหลัก และมีอำนาจมากกว่าผู้ที่มาจากการแต่งตั้ง นอกจากนี้คณะกรรมการบริหาร องค์การบริหารส่วนตำบลก็มีมาจากสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลเลือกตั้งกันขึ้นมาอีกด้วย

2. อำนาจอิสระของผู้บริหาร มีขอบเขตอำนาจหน้าที่และกิจกรรมมากขึ้น จากเดิมกำหนดไว้ในประกาศคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 326 และยังมีอำนาจในพื้นที่ตำบลเพิ่มขึ้น โดยที่หากหน่วยราชการที่ดำเนินการใด ๆ ที่เป็นประโยชน์ในตำบลจะต้องแจ้ง องค์การบริหารส่วนตำบลให้ทราบเสียก่อน

3. อำนาจทางการคลัง องค์การบริหารส่วนตำบล สามารถจัดเก็บภาษีได้เหมือนกับหน่วยการปกครองท้องถิ่นรูปแบบอื่น (เทศบาล) เช่น รายได้จากภาษีบำรุงท้องที่ ภาษีโรงเรือนและที่ดิน ภาษีป้ายอากรฆ่าสัตว์และผลประโยชน์อันเกิดจากการฆ่าสัตว์ และยังได้รับการจัดสรรภาษีโดยตรงจากหน่วยราชการที่เก็บภาษีในเขตตำบลนั้น จากภาษีประเภทต่าง ๆ เช่น ค่าธรรมเนียมรถยนต์และล้อเลื่อน ภาษีมูลค่าเพิ่ม ภาษีธุรกิจเฉพาะ ภาษีสุรา ภาษีสรรพสามิต เป็นต้น ซึ่งเมื่อหน่วยงานที่มีหน้าที่จัดเก็บแล้วก็จัดสรรภาษีเหล่านี้ให้ องค์การบริหารส่วนตำบล ตามหลักเกณฑ์และวิธีการทางกฎหมายตามลำดับ และที่องค์การบริหารส่วนตำบลมีรายได้ที่นอกเหนือมากไปกว่าท้องถิ่นก็คือ รายได้จากการได้รับผลประโยชน์จากการใช้ทรัพยากรธรรมชาติที่เกิดขึ้นในท้องถิ่นอีกด้วย เช่น จากอากรรังนกนางแอ่น ค่าธรรมเนียมน้ำบาดาล บัตรการประมง ค่าภาคหลวงไม้ ค่าภาคหลวงแร่ ค่าภาคหลวงปิโตรเลียมค่าธรรมเนียมการจดทะเบียนสิทธิและนิติกรรมในที่ดิน เป็นต้น

จากข้อความข้างต้นจะเห็นได้ว่า องค์การบริหารส่วนตำบล เป็นองค์กรที่จะสะท้อนถึงความสำคัญในการกระจายอำนาจลงสู่หน่วยการบริหารระดับตำบล ซึ่งส่งผลให้องค์การบริหารส่วนตำบลเป็นจุดเริ่มต้นของการกระจายอำนาจการบริหารการปกครองสู่องค์กรพื้นฐานในระดับตำบล และประชาชนจะได้รับประโยชน์จาก องค์การบริหารส่วนตำบลในด้านการพัฒนาตำบล ซึ่งตรงกับปัญหาและความต้องการของประชาชนอย่างแท้จริง นอกจากนี้ยังเป็นการส่งเสริมแนวความคิดและกระแสประชาธิปไตยในสังคมปัจจุบันที่เน้นการมีส่วนร่วมของประชาชนให้การบริหารงานตำบล จะมีมากขึ้นโดยผ่านผู้แทนของตนในองค์การบริหารส่วนตำบล จะส่งผลให้เกิดความเจริญและการพัฒนาเศรษฐกิจ การเมืองและสังคมในภาพรวมของประเทศต่อไปซึ่งก่อให้เกิดประโยชน์ต่อประชาชนและท้องถิ่นคือเกิดการพัฒนา ทางเศรษฐกิจในด้านการพัฒนา และส่งเสริมอาชีพและการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานเกิดการพัฒนา ทางด้านการเมือง ในเรื่องการกระจายอำนาจให้กับท้องถิ่นในระดับตำบลการพัฒนาทางการบริหารของประชาชน โดยให้ประชาชนเป็นผู้บริหารให้เกิดความก้าวหน้าของชุมชนตนเอง เกิดการพัฒนาทางด้านสังคมและวัฒนธรรมและการพัฒนาทางด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

3. อำนาจหน้าที่ขององค์การบริหารส่วนตำบล

อำนาจหน้าที่ตามพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. 2537 และแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 5) พ.ศ. 2546 ดังนี้

3.1 มีอำนาจหน้าที่ในการพัฒนาตำบลทั้งในด้านเศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรม

(มาตรา 66)

3.2 มีอำนาจหน้าที่ในเขตองค์การบริหารส่วนตำบล ดังนี้ (มาตรา 67)

3.2.1 จัดให้มีการบำรุงรักษาทางน้ำและทางบก

3.2.2 รักษาความสะอาดของถนน ทางน้ำ ทางเดิน และที่สาธารณะรวมทั้งกำจัด

ขยะมูลฝอยและสิ่งปฏิกูล

3.2.3 ป้องกันโรคและระงับโรคติดต่อ

3.2.4 ป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย

3.2.5 ส่งเสริมการศึกษา ศาสนา และวัฒนธรรม

3.2.6 ส่งเสริมการพัฒนาสตรี เด็ก สตรี เยาวชน ผู้สูงอายุ และผู้พิการ

3.2.7 คุ้มครอง ดูแล และบำรุงรักษาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

3.2.8 บำรุงรักษาศิลปะ จารีตประเพณี ภูมิปัญญาท้องถิ่นและวัฒนธรรมอันดีของ

ท้องถิ่น

3.2.9 ปฏิบัติหน้าที่อื่นตามที่ทางราชการมอบหมายโดยจัดสรรงบประมาณหรือ
 บุคลากรให้ตามความจำเป็นและสมควร

3.3 มีหน้าที่จัดทำกิจกรรมในเขตองค์การบริหารส่วนตำบล ดังนี้ (มาตรา 68)

3.3.1 ให้น้ำเพื่อการอุปโภคบริโภค และการเกษตร

3.3.2 ให้มีและบำรุงการไฟฟ้าหรือแสงสว่างโดยวิธีอื่น ๆ

3.3.3 ให้น้ำและบำรุงรักษาทางระบายน้ำ

3.3.4 ให้มีและบำรุงรักษาสถานที่ประชุม การกีฬา การพักผ่อนหย่อนใจ และ
 สวนสาธารณะ

3.3.5 ให้มีและส่งเสริมกลุ่มเกษตรกร และกิจการสหกรณ์

3.3.6 ส่งเสริมให้มีอุตสาหกรรมในครอบครัว

3.3.7 บำรุงและส่งเสริมการประกอบอาชีพของราษฎร

3.3.8 การคุ้มครองดูแลและรักษาทรัพย์สินอันเป็นสาธารณะสมบัติของแผ่นดิน

3.3.9 หาผลประโยชน์จากทรัพย์สินขององค์การบริหารส่วนตำบล

3.3.10 ให้มีตลาด ท่าเทียบเรือ และท่าข้ามเรือ

3.3.11 กิจการเกี่ยวกับการพาณิชย์

3.3.12 การท่องเที่ยว

3.3.13 การผังเมือง

3.4 อำนาจหน้าที่ขององค์การบริหารส่วนตำบล ตามข้อที่ 1 ข้อที่ 2 และข้อที่ 3 ข้างต้น
 นั้น ไม่เป็นการตัดอำนาจหน้าที่ของกระทรวง ทบวง กรม หรือองค์การ หรือหน่วยงานของรัฐ ในอันที่
 จะดำเนินการใด ๆ เพื่อประโยชน์ของประชาชนในตำบล แต่ต้องแจ้งให้องค์การบริหารส่วนตำบล
 ทราบล่วงหน้าตามสมควร ในกรณีนี้หากองค์การบริหารส่วนตำบลมีความเห็นเกี่ยวกับการดำเนิน
 กิจการดังกล่าว ให้นำความเห็นขององค์การบริหารส่วนตำบลไปประกอบการพิจารณาดำเนินกิจการ
 นั้นด้วย (มาตรา 69)

3.5 มีสิทธิได้รับทราบข้อมูลและข่าวสารจากทางราชการ ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการดำเนิน
 กิจการของทางราชการในตำบล (มาตรา 70)

3.6 อาจออกข้อบังคับตำบลเพื่อใช้บังคับตำบลได้ทำที่ไม่ขัดต่อกฎหมาย หรืออำนาจ
 หน้าที่ของ อบต. ในการนี้จะกำหนดค่าธรรมเนียมที่จะเรียกเก็บ และกำหนดโทษปรับผู้ฝ่าฝืนด้วยก็
 ได้ แต่มิได้กำหนดโทษปรับเกิน 500 บาท (มาตรา 71)

3.7 อาจขอให้ข้าราชการ พนักงาน หรือลูกจ้างของหน่วยราชการ หน่วยงานของรัฐ
 รัฐวิสาหกิจ หรือหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น ไปดำรงตำแหน่งหรือการปฏิบัติการของ อบต.
 เป็นการชั่วคราวได้โดยไม่ขาดจากต้นสังกัดเดิม (มาตรา 72)

3.8 อาจทำกิจการนอกเขตองค์การบริหารส่วนตำบลหรือร่วมกับสภาตำบล องค์การบริหารส่วนตำบลหรือหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นอื่น เพื่อกระทำกิจกรรมร่วมกันได้ (มาตรา 73)

4. อำนาจหน้าที่ตามพระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2542

นอกจากอำนาจหน้าที่ตามข้อ 4.3 แล้ว องค์การบริหารส่วนตำบลยังมีอำนาจหน้าที่ตามพระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2542 ดังนี้

4.1 มีอำนาจและหน้าที่ในการจัดระบบการบริการสาธารณะเพื่อประโยชน์ของประชาชนในท้องถิ่นของตนเอง ดังนี้ (มาตรา 16)

- 4.1.1 การจัดทำแผนพัฒนาท้องถิ่นของตนเอง
- 4.1.2 การจัดให้มีและบำรุงรักษาทางบก ทางน้ำ และทางระบายน้ำ
- 4.1.3 การจัดให้มีและควบคุมตลาด ท่าเทียบเรือ ท่าข้าม และที่จอดรถ
- 4.1.4 การสาธารณสุขปศุสัตว์และการก่อสร้างอื่น ๆ
- 4.1.5 การสาธารณสุขการ
- 4.1.6 การส่งเสริม การฝึก และประกอบอาชีพ
- 4.1.7 การพาณิชย์ และการส่งเสริมการลงทุน
- 4.1.8 การส่งเสริมการท่องเที่ยว
- 4.1.9 การจัดการศึกษา
- 4.1.10 การสังคมสงเคราะห์ และการพัฒนาคุณภาพชีวิตเด็ก สตรี คนชรา และผู้ด้อยโอกาส
- 4.1.11 การบำรุงรักษาศิลปะจารีตประเพณี ภูมิปัญญาท้องถิ่น และวัฒนธรรมอันดีของท้องถิ่น
- 4.1.12 การปรับปรุงแหล่งชุมชนแออัดและการจัดการเกี่ยวกับที่อยู่อาศัย
- 4.1.13 การจัดให้มีและบำรุงรักษาสถานที่พักผ่อนหย่อนใจ
- 4.1.14 การส่งเสริมการกีฬา
- 4.1.15 การส่งเสริมประชาธิปไตย ความเสมอภาค และสิทธิภาพของประชาชน
- 4.1.16 ส่งเสริมการมีส่วนร่วมของประชาชนในการพัฒนาท้องถิ่น
- 4.1.17 การรักษาความสะอาดและความเป็นระเบียบเรียบร้อยของบ้านเมือง
- 4.1.18 การขจัดขยะมูลฝอย สิ่งปฏิกูล และน้ำเสีย

4.1.19 การสาธารณสุข การอนามัยครอบครัว และการรักษาพยาบาล

4.1.20 การจัดให้มีและควบคุมสุสานและฌาปนสถาน

4.1.21 การควบคุมการเลี้ยงสัตว์

4.1.22 การจัดให้มีและควบคุมการฆ่าสัตว์

4.1.23 การรักษาความปลอดภัย ความเป็นระเบียบเรียบร้อย และการอนามัย โรง
มหรสพ และสาธารณสุขอื่น ๆ

4.1.24 การจัดการ การบำรุงรักษาและการใช้ประโยชน์จากป่าไม้ ที่ดิน
ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

4.1.25 การผังเมือง

4.1.26 การขนส่งและการวิศวกรรมจราจร

4.1.27 การดูแลรักษาที่สาธารณะ

4.1.28 การควบคุมอาคาร

4.1.29 การป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย

4.1.30 การรักษาความสงบเรียบร้อย การส่งเสริมและการสนับสนุนการป้องกัน
และรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน

4.1.31 กิจการอื่นใดที่เป็นประโยชน์ของประชาชนในท้องถิ่น ตามที่คณะกรรมการ
ประกาศกำหนด

2.4 อำนาจหน้าที่ขององค์การบริหารส่วนตำบล ตามข้อ 1 จะมีผลอย่างสมบูรณ์ต่อเมื่อ
แผนปฏิบัติการกำหนดขั้นตอนการกระจายอำนาจตามแผนการกระจายอำนาจ ให้แก่ องค์การปกครอง
ส่วนท้องถิ่นมีผลใช้บังคับแล้ว

องค์การบริหารส่วนตำบลคอนเตย

1. สภาพทั่วไปและข้อมูลพื้นฐานขององค์การบริหารส่วนตำบลคอนเตย

มีรายละเอียดดังนี้ (องค์การบริหารส่วนตำบลคอนเตย. 2556 : 3-12)

1.1 ลักษณะที่ตั้งและอาณาเขต ที่ทำการองค์การบริหารส่วนตำบลคอนเตยตั้งอยู่ทางทิศ
ตะวันออกของที่ว่าการอำเภอนาทมโดยมีระยะห่าง 500 เมตร ที่ตั้งที่เลขที่ 109 หมู่ที่ 4 ตำบลคอนเตย
อำเภอนาทม จังหวัดนครพนมมีระยะทางห่างจากจังหวัดนครพนมประมาณ 98 กิโลเมตร และ
ห่างจากกรุงเทพมหานครประมาณ 860 กิโลเมตร มีพื้นที่ประมาณ 69.1 ตารางกิโลเมตร คิดเป็น
21.31% ของพื้นที่อำเภอนาทมและ 1.25% ของพื้นที่จังหวัด (43,187.5ไร่) มีแนวเขต ดังนี้

ทิศเหนือ	ติดต่อกับ ตำบลนาทมอำเภอนาทม จังหวัดนครพนม
ทิศใต้	ติดต่อกับ ตำบลสามผงอำเภอสรีสงคราม จังหวัดนครพนม
ทิศตะวันออก	ติดต่อกับ ตำบลหนองชนอำเภอนาทม จังหวัดนครพนม
ทิศตะวันตก	ติดต่อกับ ตำบลนาทมอำเภอนาทม จังหวัดนครพนม

1.2 ภูมิประเทศ สภาพภูมิประเทศทั่วไปพื้นที่ของตำบลคอนเตยเป็นที่เนินและที่ราบลุ่ม อยู่ระหว่างลำน้ำ 2 สาย คือ ลำน้ำเมา และลำน้ำสงคราม

2. เขตการปกครององค์การบริหารส่วนตำบลคอนเตย

เขตองค์การบริหารส่วนตำบลคอนเตย มีจำนวนหมู่บ้านทั้งหมด 9 หมู่บ้าน และอยู่ในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลทั้งหมด ได้แก่

- หมู่ที่ 1 บ้านคอนเตย
- หมู่ที่ 2 บ้านคอนเตย
- หมู่ที่ 3 บ้านคอนแฮด
- หมู่ที่ 4 บ้านหมู่มั่น
- หมู่ที่ 5 บ้านหมู่มั่น
- หมู่ที่ 6 บ้านโนนอุดมดี
- หมู่ที่ 7 บ้านคอนหลวง
- หมู่ที่ 8 บ้านโคกสี
- หมู่ที่ 9 บ้านหมู่มั่น

3. ประชากร องค์การบริหารส่วนตำบลคอนเตยมีประชากรทั้งหมด 5,517 คน แยกเป็นประชากรชาย จำนวน 2,808 คน ประชากรหญิง จำนวน 2,709 คน จำนวนครัวเรือน 1,482 ครัวเรือน มีความหนาแน่นเฉลี่ย 52 คน / ตารางกิโลเมตร (ข้อมูลจากสำนักบริหารทะเบียนอำเภอนาทมกรมการปกครอง ณ เดือนเมษายน พ.ศ. 2556)

4. ด้านบริการพื้นฐาน

4.1 การคมนาคมปัจจุบันการคมนาคมขนส่งทางบกจากตัวตำบลคอนเตย ไปอำเภอใกล้เคียง มีเส้นทาง 3 สาย ใช้เส้นทาง ดังนี้

4.1.1 ใช้ถนนทางหลวงชนบท คอนเตย-บ้านข่า เพื่อไปอำเภอสรีสงคราม อำเภอนาหว้า ตัวจังหวัดนครพนมและอำเภออากาศอำนวย จังหวัดสกลนคร

4.1.2 ใช้เส้นทาง ทางหลวงแผ่นดิน นาพระชัย-ห้วยคอม เพื่อไปอำเภอเซกา จังหวัดหนองคาย

4.1.3 ใช้เส้นทาง ทางหลวงแผ่นดิน นานพระชัย-ห้วยคอม ไปอำเภอบ้านแพง โดยไปแยกบ้านคำแม่นางไปสู่บ้านคอนสะเกษ และใช้ถนนมิตรภาพเข้าสู่เขตอำเภอบ้านแพง จังหวัด นครพนม

4.2 ถนนสายรอง

ถนนในความรับผิดชอบของ อบต.คอนเคย ดังนี้

ถนนลาดยาง	ระยะทางรวม	15	กิโลเมตร
ถนนคอนกรีตเสริมเหล็ก	ระยะทางรวม	20	กิโลเมตร
ถนนดิน,ถนนลูกรัง,หินผุ,ฯ	ระยะทางรวม	50	กิโลเมตร

4.3 การโทรคมนาคม โทรศัพท์สาธารณะ 10 คู่

4.4 การไฟฟ้า จำนวน 9 หมู่บ้าน ประชากรที่มีไฟฟ้าใช้ 100%

4.5 แหล่งน้ำ

4.5.1 แหล่งน้ำธรรมชาติ

ลำน้ำเมา กว้าง 6-7 เมตร ผ่านหมู่ที่ 6 มีความยาวประมาณ 2,000 เมตร

ลำน้ำสงคราม กว้างประมาณ 6-7 เมตร ผ่านหมู่ที่ 1,2,3,5 และหมู่ 7

มีความยาวประมาณ 12,000 เมตร

ลำห้วย หนองบึง จำนวน 30 แห่ง

4.5.2 แหล่งน้ำที่สร้างขึ้น

ฝาย 4 แห่ง

บ่อน้ำตื้น 78 แห่ง

ประปาหมู่บ้าน 10 แห่ง

หมายเหตุ : เป็นระบบประปาแหล่งน้ำผิวดิน (ข้อมูล ณ เดือนตุลาคม พ.ศ. 2556)

5. ด้านเศรษฐกิจ

5.1 ราษฎรในพื้นที่ตำบลคอนเคย ร้อยละ 95 มีอาชีพด้านเกษตรกรรม ได้แก่ ทำนา ทำการประมง ปลูกพืช เลี้ยงสัตว์ สินค้าด้านการเกษตร ได้แก่ ข้าว กข. ข้าวเจ้าหอมมะลิ มันสำปะหลัง ราษฎรส่วนใหญ่ทำนาปีละ 2 ครั้ง กลุ่มอาชีพอื่น ๆ ได้แก่ การทอผ้า การทำไม้กวาด กลุ่มปลารมควัน กลุ่มเลี้ยงสัตว์ปีก

5.2 หน่วยธุรกิจในเขตองค์การบริหารส่วนตำบล

โรงแรม/รีสอร์ท	จำนวน	2	แห่ง
โรงงานอุตสาหกรรม	จำนวน	1	แห่ง
ตลาดนัด	จำนวน	1	แห่ง

กลุ่มอาชีพ	จำนวน	21	กลุ่ม
ปื้มน้ำมัน	จำนวน	5	แห่ง
โรงสี	จำนวน	7	แห่ง
ร้านค้าต่าง ๆ	จำนวน	40	แห่ง

6. ด้านสังคม หมู่บ้านในเขตองค์การบริหารส่วนตำบล มีลักษณะสังคมแบบปฐมภูมิ มีความเอื้ออาทรช่วยเหลือซึ่งกันและกันเป็นอย่างดี มีลักษณะแบบชนบท ชุมชนไม่แออัดหรือหนาแน่นมากจนเกินไป ส่วนวิถีการดำรงชีวิตแบบเรียบง่าย ยึดถือประเพณีวัฒนธรรมอันดีงานสืบต่อกันมา

- 6.1 การศึกษา ในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลคอนเตย มีสถานศึกษาดังต่อไปนี้
- โรงเรียนบ้านคอนเตย
 - โรงเรียนบ้านโคกสี
 - โรงเรียนบ้านหมูมัน
 - โรงเรียน ศษค. ช่างกลปทุมวันอนุสรณ์ 8
 - ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กก่อนวัยเรียน จำนวน 4 แห่ง

6.2 ศาสนาและศิลปวัฒนธรรม ประชาชนในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลคอนเตย 100 % นับถือศาสนาพุทธและมีศาสนสถานประจำหมู่บ้าน (วัด) จำนวน 6 แห่ง ส่วนศิลปะ วัฒนธรรม และขนบธรรมเนียมประเพณี ที่ปฏิบัติกันเป็นประจำทุกปีคือ งานบุญหะเวส ประเพณีบุญประจำปี ลอยกระทง ประเพณีสงกรานต์รดน้ำคำหัวผู้สูงอายุ ประเพณีลอยกระทง เป็นต้น

7. ด้านสาธารณสุข

มีการให้บริการสาธารณสุขและสถานบริการ มีดังนี้

สถานีอนามัยประจำตำบลคอนเตย	จำนวน	4	แห่ง
สถานพยาบาล	จำนวน	1	แห่ง
ร้านขายยาแผนปัจจุบัน	จำนวน	1	แห่ง
อัตราการมีและใช้ส้วมราคน้ำ	จำนวนร้อยละ	100	

8. ด้านสังคมสงเคราะห์และสวัสดิการสังคม

องค์การบริหารส่วนตำบลคอนเตยได้มอบเงินสงเคราะห์และจัดซื้อวัสดุที่จำเป็นในการดำรงชีวิตประจำวัน (ปัจจัย 4) เพื่อนำไปแจกจ่ายให้แก่ผู้สูงอายุ คนพิการ ผู้ด้อยโอกาส ผู้ป่วยเอดส์ เด็กแรกเกิด และมอบเงินช่วยค่าทำศพ แยกดังนี้ (ประจำปีงบประมาณ 2556)

มอบเงินสงเคราะห์ผู้สูงอายุ	จำนวน 555 คน
มอบเงินสงเคราะห์ผู้พิการ	จำนวน 95 คน
มอบเงินสงเคราะห์ผู้ป่วยเอดส์	จำนวน 7 คน
มอบวัสดุช่วยเหลือผู้ด้อยโอกาส (ซ่อมแซมบ้าน)	จำนวน 9 คน
	รวมทั้งหมด 666 คน

9. ด้านสิ่งแวดล้อมและทรัพยากรธรรมชาติ

9.1 สภาพภูมิอากาศ โดยทั่วไปสามารถแยกตามลักษณะอากาศตามฤดูกาล ได้

3 ฤดูกาล คือ

ฤดูร้อน ประมาณเดือนกุมภาพันธ์ - พฤษภาคม ของทุกปี

ฤดูฝน ประมาณเดือนมิถุนายน - กันยายน ของทุกปี

ฤดูหนาว ประมาณเดือนตุลาคม - มกราคม ของทุกปี

9.2 แหล่งน้ำธรรมชาติ

ลำน้ำแม่กว้าง 6-7 เมตร ผ่านหมู่ที่ 6 มีความยาวประมาณ 2,000 เมตร

ลำน้ำสงคราม กว้างประมาณ 6-7 เมตร ผ่านหมู่ที่ 1,2,3,5 และหมู่ 7 มีความยาวประมาณ 12,000 เมตร

ลำห้วย หนองบึง จำนวน 30 แห่ง

ฝาย 4 แห่ง

บ่อน้ำดิน 78 แห่ง

ประปาหมู่บ้าน 10 แห่ง

9.3 สิ่งแวดล้อม สภาพแวดล้อมโดยภาพรวมขององค์การบริหารส่วนตำบลดอนเตยถือว่าอยู่ในเกณฑ์ดี ยังไม่มีปัญหาด้านมลภาวะทางอากาศ และในส่วนของปัญหาขยะมูลฝอยสิ่งปฏิกูล โดยมีการจัดเก็บขยะอย่างเป็นระบบเพื่อการแก้ปัญหาได้อย่างมีประสิทธิภาพ

10. มวลชนจัดตั้ง

ลูกเสือชาวบ้าน 6 รุ่น จำนวน 900 คน

อปพร. 3 รุ่น จำนวน 108 คน

11. ศักยภาพในตำบล ศักยภาพขององค์การบริหารส่วนตำบล

11.1 จำนวนบุคลากร จำนวน 10 คน ดังนี้

ตำแหน่งใน สำนักปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล จำนวน 4 คน

ส่วนการคลัง จำนวน 2 คน

ส่วนโยธา	จำนวน	2	คน
ส่วนการศึกษา ศาสนาฯ	จำนวน	1	คน
ส่วนสวัสดิการสังคม	จำนวน	1	คน

11.2 ระดับการศึกษา

ปริญญาตรี	จำนวน	5	คน
ปริญญาโท	จำนวน	5	คน

11.3 รายได้ขององค์การบริหารส่วนตำบลปีงบประมาณ 2556 จำนวน 17,820,981 บาท

รายได้ที่ อบต.จัดเก็บเอง	จำนวน	2,925,177	บาท
รายได้ที่ส่วนราชการต่าง ๆ จัดเก็บให้	จำนวน	7,450,860	บาท
รายได้อื่น (เงินอุดหนุน)	จำนวน	7,444,944	บาท

12. ด้านการเมืองการบริหาร

องค์การบริหารส่วนตำบลจัดรูปแบบและ โครงสร้างขององค์กรและการบริหารจำลอง มาจากการปกครองระดับชาติ คือ การบริหารการปกครอง โดยมีผู้แทนที่มาจากการเลือกตั้งของ ประชาชนเท่านั้น โครงสร้างขององค์การบริหารส่วนตำบล ประกอบด้วย .

12.1 สภาองค์การบริหารส่วนตำบล มาจากการเลือกตั้งโดยตรงของประชาชน แบ่งเป็น 9 เขตเลือกตั้ง โดยใช้หมู่บ้านแต่ละหมู่บ้านเป็น 1 เขตเลือกตั้งโดยเลือกสมาชิกสภาองค์การ บริหารส่วนตำบลเขตละ 2 คน ดังนั้นจึงมีจำนวนสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลจำนวน 18 คน

คณะนายกองค์การบริหารส่วนตำบล โดยนายกองค์การบริหารส่วนตำบลมาจากการ เลือกตั้ง โดยตรงของประชาชน และนายกองค์การบริหารส่วนตำบล จะแต่งตั้งรองนายกองค์การ บริหารส่วนตำบล , ที่ปรึกษานายกองค์การบริหารส่วนตำบล , เลขานุการฯ ตามจำนวนที่กฎหมายไว้ เพื่อช่วยเหลือนายกองค์การบริหารส่วนตำบลในการบริหารงานขององค์การบริหารส่วนตำบล มีผู้ดำรง ตำแหน่ง ดังนี้

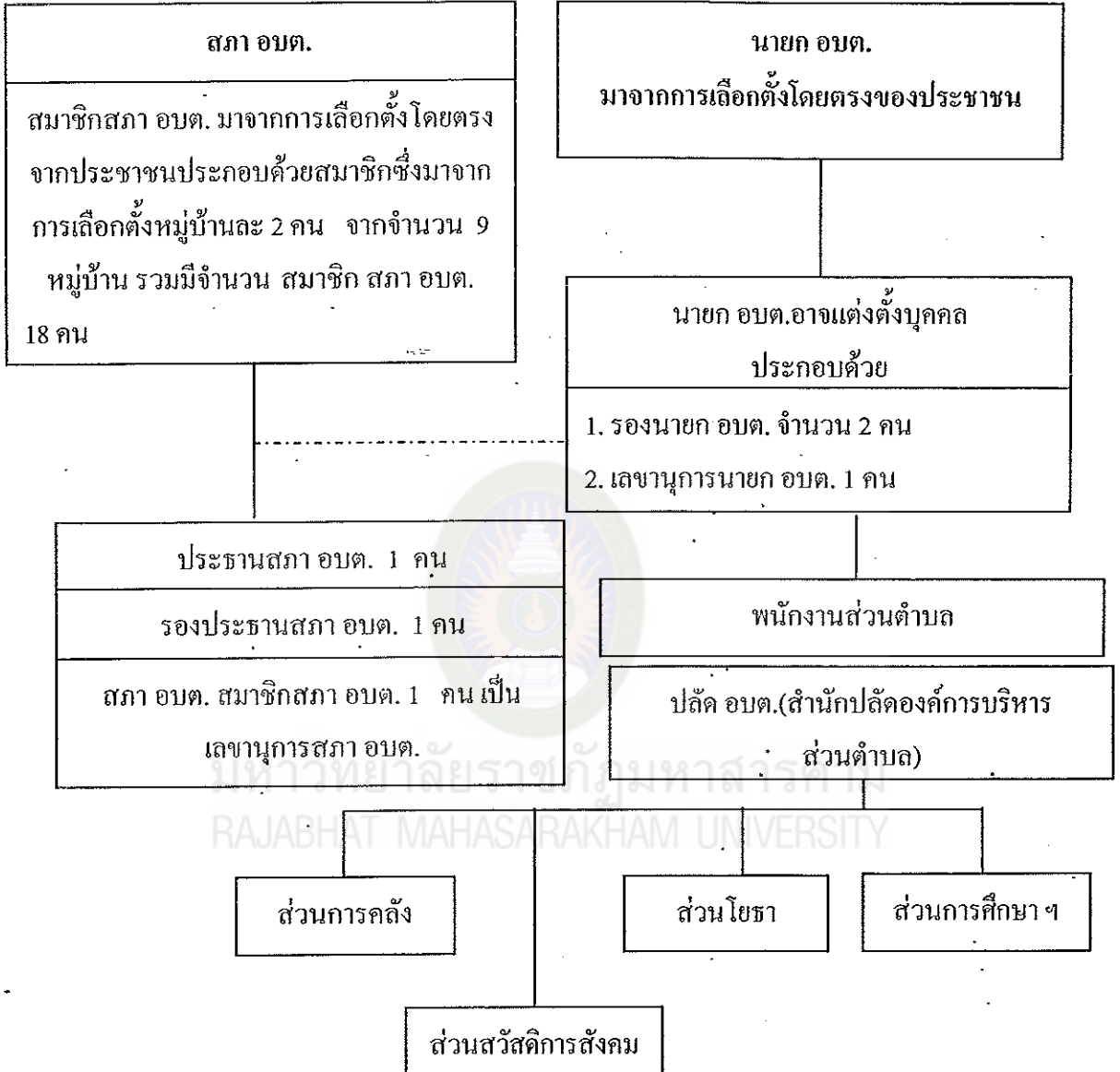
1. นายสียา อุดรทุม นายกองค์การบริหารส่วนตำบลคอนเดย
2. นายกิตติศักดิ์ วงษ์รอนนายกองค์การบริหารส่วนตำบลคอนเดย
3. นายวีระพันธ์ ปัญญาสาร รองนายกองค์การบริหารส่วนตำบลคอนเดย
4. นายสุรเดช แก้วฝ้าย เลขานุการนายกองค์การบริหารส่วนตำบลคอนเดย

สถิติและข้อมูลเกี่ยวกับการเลือกตั้งสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลและนายก องค์การบริหารส่วนตำบลคอนเดย

จำนวนผู้มาใช้สิทธิ์เลือกตั้งสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล คิดเป็นร้อยละ

74.73 จำนวนผู้มาใช้สิทธิ์เลือกตั้งนายกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล คิดเป็นร้อยละ 72.07

(หมายเหตุ : ดำเนินการเลือกตั้งสมาชิกสภาครั้งแรกล่าสุด เมื่อวันที่ 12 ตุลาคม 2556 และนายกองค์การบริหารส่วนตำบลฯ ครั้งล่าสุดเมื่อวันที่ 19 ธันวาคม 2553)

แผนภาพที่ 1 โครงสร้างองค์การบริหารส่วนตำบลคอนเคย

ที่มา : องค์การบริหารส่วนตำบลคอนเคย (2556 : 12)

13. สภาพปัญหาพื้นที่ความต้องการของประชาชน

เพื่อให้การวางแผนยุทธศาสตร์การพัฒนาตำบลคอนเคย มีความครบถ้วนสามารถดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ได้อย่างมีประสิทธิภาพ องค์การบริหารส่วนตำบลคอนเคย วิเคราะห์ปัญหาในเขตพื้นที่องค์การบริหารส่วนตำบลว่ามีปัญหาอะไรและมีความจำเป็นพื้นฐานและความต้องการของประชาชนในเขตพื้นที่รับผิดชอบที่สำคัญ ดังนี้

13.1 แนวทางแก้ปัญหาในเขตพื้นที่ที่รับผิดชอบและความต้องการของประชาชน โดยแบ่งออกเป็นด้าน ๆ ดังนี้

13.1.1 ปัญหาโครงสร้างพื้นฐาน

1) การคมนาคม ต้องการสร้างถนนเชื่อมระหว่างหมู่บ้าน ภายในหมู่บ้านและระหว่างตำบล ต้องการสร้าง ซ่อมแซมถนนภายในหมู่บ้านทุกสาย ต้องการถนนลูกรังที่การเกษตร และต้องการวางท่อระบายน้ำบนถนนสายที่สำคัญเพื่อแก้ปัญหาน้ำท่วมขัง

2) การมีไฟฟ้าหรือโทรศัพท์ ต้องการให้มีไฟฟ้าโดยการขยายเขตการบริการไฟฟ้าให้กลุ่มพื้นที่มากที่สุด และจัดให้มีไฟฟ้าสาธารณะตามความจำเป็นและเหมาะสมทุกหมู่บ้าน

3) แหล่งน้ำดื่ม น้ำใช้ จัดให้มีระบบน้ำประปาสำหรับอุปโภคบริโภคครบทุกหมู่บ้าน ควรจัดสร้างประปาและขยายเขตการให้บริการเพิ่ม และสร้างที่สำหรับเก็บกักน้ำฝนไว้ดื่มในฤดูแล้ง

4) คุณภาพและความเพียงพอของน้ำดื่ม น้ำใช้ ควรมีการรณรงค์เรื่องน้ำดื่มที่สะอาด ควรมีอุปกรณ์กำหนดมาตรฐานความสะอาดของน้ำดื่ม และบริการน้ำประปาให้ทั่วถึงทุกหมู่บ้าน

5) เอกสารสิทธิและสิทธิในที่ดินทำกิน ต้องการออกเอกสารสิทธิในที่ดินทำกิน และต้องการออกเอกสารสิทธิในที่ดินสาธารณะประโยชน์

6) การประกอบธุรกิจในหมู่บ้าน ต้องการมีลานค้าชุมชนเพื่อจำหน่ายผลผลิตทางการเกษตร ต้องการเงินสนับสนุนกลุ่มอาชีพต่าง ๆ และฝึกอบรมอาชีพให้กับประชากรวัยทำงานในชุมชน

7) การวางผังเมือง ต้องการสร้างศูนย์ประสานงานระหว่างหน่วยงานต่าง ๆ ในหมู่บ้าน/ตำบล ต้องการสร้างศาลา หรือหอประชุมเอนกประสงค์ภายในหมู่บ้าน และต้องการตัดถนนเพื่อรองรับการพัฒนาหมู่บ้านในอนาคต

13.1.2 ปัญหาเศรษฐกิจ

1) การส่งเสริมอาชีพและยกระดับรายได้ ต้องการฝึกอบรมอาชีพพื้นฐาน ต้องการจัดตั้งกลุ่มอาชีพและทุนสนับสนุน ต้องการฝึกอบรมวิชาการเกษตร ประมงและปศุสัตว์

2) ผลผลิตด้านการเกษตรตกต่ำ ต้องการให้ส่งเสริมเกี่ยวกับเทคโนโลยีด้านการเกษตร ต้องการให้ส่งเสริมเมล็ดพันธุ์พืช ต้องการปรับปรุงซ่อมแซมคลองส่งน้ำเข้าสู่พื้นที่การเกษตร ต้องการฝึกอบรมความรู้ด้านการเกษตร ต้องการพัฒนาแหล่งน้ำเพื่อการเกษตรที่มีอยู่เดิมให้ดีขึ้น ต้องการจัดตั้งกองทุนกลุ่มอาชีพการเกษตร

3) การออมทรัพย์และระดมทุนของประชาชน จัดหาเงินทุนสนับสนุนกลุ่ม ออมทรัพย์ต่าง ๆ

4) การทำการเกษตรนอกฤดูภาค สันับสนุนเงินทุนแก่เกษตรกร ฝึกอบรม ให้ความรู้การจัดตั้งกลุ่ม และจัดหาแหล่งน้ำให้เพียงพอ

5) การประกอบอาชีพอื่น ๆ ต้องการเงินทุนสนับสนุนในการฝึกอบรม และจัดหางานเข้าสู่หมู่บ้าน

6) การส่งเสริมความเข้มแข็งของชุมชน จัดบสนับสนุนงานประเพณีของ หมู่บ้าน จัดบในการพัฒนาหมู่บ้านและตำบล ส่งเสริมประชาคมหมู่บ้าน

13.1.3 ปัญหาสังคม

1) การส่งเสริมสวัสดิการและพัฒนาการ จัดบช่วยเหลือคนชราและคนพิการ การช่วยเหลือเด็ก สตรี คนชรา ที่มีฐานะยากจน และด้อยโอกาส จัดบสนับสนุนช่วยเหลือ ผู้ประสบภัยทางธรรมชาติ ส่งเสริมการศึกษาแก่เด็กที่ด้อยโอกาส และจัดบสนับสนุนการแข่งขัน กีฬา

2) การส่งเสริมสวัสดิภาพในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชน ฝึกอบรม ประชาชนเกี่ยวกับการรักษาความสงบเรียบร้อยของชุมชน จัดหาเครื่องหมายจราจรและจัดสร้าง คันชะลอความเร็วในหมู่บ้าน

3) การฝึกอบรมเพื่อความสามัคคีและความมั่นคงของรัฐ การฝึกอบรม อบรม การฝึกอบรมตำรวจบ้านและตำรวจอาสา และการฝึกอบรมความรู้ตามที่หน่วยงานราชการ ต่าง ๆ เสนอมา

13.1.4 ปัญหาแหล่งน้ำ

1) น้ำและความเพียงพอของน้ำเพื่อการเกษตร การขุดลอกคูคลองส่งน้ำสร้าง ทำนบกั้นน้ำป้องกันคลื่นพัง สูบน้ำด้วยพลังไฟฟ้าเพื่อการเกษตร ปรับปรุงซ่อมแซมคลองส่งน้ำเพื่อใช้ ในการเกษตร

13.1.5 ปัญหาการเมืองการบริหาร

1) ด้านการบริหาร เพิ่มจำนวนพนักงานและลูกจ้างให้เหมาะสมกับปริมาณ งานและสายงาน ออกข้อบัญญัติตำบลที่เป็นประโยชน์แก่ประชาชน ฝึกอบรมพัฒนาประสิทธิภาพ ของบุคลากรองค์การบริหารส่วนตำบล สนับสนุนการฝึกอบรมของสมาชิกสภาองค์การบริหาร ส่วนตำบลและลูกจ้างในหลักสูตรต่าง ๆ และจัดการประชุมประชาคมหมู่บ้าน

2) ด้านการจัดการ จัดทำป้ายประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับเรื่องต่าง ๆ ขององค์การบริหารส่วนตำบล จัดหาวัสดุครุภัณฑ์ประจำสำนักงาน จัดทำระบบสาธารณูปโภคภายในสำนักงาน

องค์การบริหารส่วนตำบล ปรับปรุงสภาพแวดล้อมภายในที่ทำการองค์การบริหารส่วนตำบล และ จัดสร้างหอประชุมเอนกประสงค์ประจำตำบล

13.1.6 ปัญหาสาธารณสุข

1) การบริการสาธารณสุขประจำหมู่บ้าน สนับสนุนด้านงบประมาณแก่สถานีอนามัยประจำตำบล เพิ่มการให้บริการด้านสาธารณสุข จัดค่าตอบแทนแก่ อสม. จัดฝึกอบรมความรู้เกี่ยวกับด้านสาธารณสุขให้กับประชาชนในหมู่บ้าน ส่งเสริมให้สถานีอนามัยมีอุปกรณ์ที่ทันสมัยและจำเป็นเพิ่มขึ้น

2) การได้รับการคุ้มครองด้านการรักษาพยาบาล ช่วยเหลือการรักษาพยาบาล ผู้ด้อยโอกาส เช่น คนพิการ เด็ก สตรี คนชราและคนยากจน รณรงค์และป้องกันโรคติดต่อร้ายแรง เช่น โรคเอดส์ และประชาสัมพันธ์ข้อมูลข่าวสารด้านการอนามัยแก่ประชาชนจัดบชี้อทรายอะเบท และสารเคมีเพื่อป้องกันโรคอันเนื่องมาจากยุง และจัดหาเครื่องพ่นควันกำจัดยุงพาหะนำโรค

3) สุขลักษณะในบ้าน (ความสะอาดและสุขาภิบาล) คริวเรือนมีส้วมและใช้ส้วมถูกหลักสุขลักษณะ คริวเรือนจัดบ้านเรือนเป็นระเบียบถูกสุขลักษณะ สนับสนุนให้มีถังขยะ จัดหาพื้นที่สำหรับทิ้งขยะไว้รองรับการขยายตัวของชุมชน

4) การต่อต้านยาเสพติด ฝึกอบรมให้ความรู้เกี่ยวกับเรื่องยาเสพติดแก่ประชาชนในท้องถิ่น ร่วมมือและประสานกับหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการรณรงค์ต่อต้านยาเสพติด การรณรงค์ป้องกันโรคติดต่อร้ายแรง และประชาสัมพันธ์ให้ข้อมูลข่าวสารและให้ความรู้เกี่ยวกับโรคเอดส์และโรคติดต่อร้ายแรงแก่ประชาชนทุกหมู่บ้านในตำบล

13.1.7 ปัญหาการศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม

1) ยกระดับการศึกษา สนับสนุนโครงการอาหารเสริม (นม) และอาหารกลางวัน มอบทุนการศึกษาแก่เด็กเรียนดีที่ยากจน สนับสนุนการศึกษาแก่คนพิการ และผู้ด้อยโอกาส

2) การให้ความรู้ของรัฐ จัดการอบรมวิชาชีพ จัดฝึกอบรมเกี่ยวกับความรู้เรื่องกฎหมายทั่วไป และจัดอบรมเรื่องโครงสร้างการอำนวยความสะดวกขององค์การบริหารส่วนตำบล

3) สถานที่ให้ความรู้และให้บริการด้านข้อมูลข่าวสาร จัดให้มีหอกระจายข่าวครบทุกหมู่บ้าน และจะจัดให้มีศูนย์กระจายข่าวสารประจำหมู่บ้าน ทุกหมู่บ้าน

4) การมีกิจกรรมทางศาสนา วัฒนธรรมและการกีฬา ให้มีการทำบุญตักบาตรในวันสำคัญทางศาสนา ทำบุญกฐิน ผ้าป่าประจำปี จัดกิจกรรมวันพ่อ วันแม่ วันครอบครัว วันเด็กแห่งชาติ วันสงกรานต์และวันบุญประเพณีต่าง ๆ ของท้องถิ่น จัดการแข่งขันกีฬาเยาวชนประจำปี

13.1.8 ปัญหาทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

1) ป่าไม้ ได้แก่ โครงการปลูกต้นไม้ หรือป่าชุมชน สนับสนุนการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ

2) คุณภาพดิน ได้แก่ ควรจัดหาปุ๋ยอินทรีย์แก่ประชาชนทุกหมู่บ้านจัดฝึกอบรมการทำปุ๋ยหมัก และส่งเสริมการเกษตร โดยไม่ใช้สารเคมีที่เป็นพิษ

3) น้ำ ได้แก่ ปรับปรุงหรือบำรุงรักษาแหล่งน้ำสาธารณะ จัดทำข้อมัญญัตติตำบลเกี่ยวกับแหล่งน้ำสาธารณะ

4) การพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว ได้แก่ ปรับปรุงแหล่งท่องเที่ยวห้วยวังนองเพื่อรองรับการท่องเที่ยว จัดทำสวนหย่อมและสวนสุขภาพในสถานที่ส่วนรวมของหมู่บ้าน

14. การดำเนินงานขององค์การบริหารส่วนตำบลอนดอย

14.1 การดำเนินงานด้าน โครงสร้างพื้นฐาน

14.1.1 ขอรับการสนับสนุนงบประมาณจากรัฐบาล

14.1.2 ขยายเขตไฟฟ้าให้ครอบคลุมทุกหมู่บ้าน

14.1.3 ก่อสร้างถนนคอนกรีตและถนนลาดยางให้ได้มาตรฐาน

14.1.4 ปรับปรุงถนนลูกรังและซ่อมแซมให้ได้มาตรฐาน

14.1.5 พัฒนาเส้นทางคมนาคมเพื่อการเกษตรให้ได้มาตรฐาน

14.1.6 ติดตั้งแสงสว่าง ไฟฟ้าสาธารณะให้ครบทุกจุด

14.1.7 จัดสร้างระบบประปาในหมู่บ้าน

14.2 การดำเนินงานด้านเศรษฐกิจ

14.2.1 ส่งเสริมการพัฒนาด้านการเกษตร

14.2.2 ส่งเสริมการประกอบอาชีพเสริม และจัดหาตลาดสินค้าให้

14.2.3 ส่งเสริมอาชีพเลี้ยงสัตว์พื้นบ้านและขยายพันธุ์ เช่น โค กระบือ เป็ด ไก่ ไ่วบริโกลและขายเป็นอาชีพเสริม

14.2.4 ส่งเสริมและสนับสนุนให้ราษฎรประกอบอาชีพเศรษฐกิจแบบพอเพียงตามแนวพระราชดำริให้สามารถพึ่งตนเองได้

14.2.5 จัดวิทยากรที่มีความรู้มาส่งเสริมอาชีพให้กลุ่มต่าง ๆ ที่จัดตั้งไว้

14.2.6 ให้ครอบครัวปลูกพืชผักสวนครัวปลอดสารพิษไว้บริโภคในครัวเรือน

14.2.7 ประสานงานหน่วยงานจากส่วนกลางในการควบคุมและรักษาโรคระบาดของสัตว์เลี้ยง

14.2.8 จัดตั้งกองทุนหมู่บ้านให้เป็นกองทุนประกอบอาชีพ

14.2.9 ส่งเสริมการเกษตรตามแนวทฤษฎีใหม่

14.3 การดำเนินงานด้านสังคม

14.3.1 จัดสร้างลานกีฬา

- 14.3.2 มีการป้องกันและปราบปรามผู้เสพ ผู้ขาย และผู้ซื้อขายเสพติด อย่างจริงจัง
- 14.3.3 ส่งเสริมสวัสดิการในด้านต่าง ๆ ให้ประชาชนมีชีวิตและความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น
- เช่น สวัสดิการคนชรา ผู้พิการ ผู้ด้อยโอกาส และปัญหาเกี่ยวกับสุขภาพ เป็นต้น
- 14.3.4 ส่งเสริมให้ประชาชนในหมู่บ้านและตำบล ได้ออกกำลังกาย เพื่อสุขภาพ และพลานามัย ลดปัญหาการพึ่งพาเสพติด
- 14.3.5 ให้ความช่วยเหลือในด้านการสังคมสงเคราะห์
- 14.3.6 ก่อสร้างศูนย์พัฒนาเด็กก่อนวัยเรียน
- 14.3.7 ส่งเสริมการแข่งขันกีฬาประจำปี
- 14.4 การดำเนินงานด้านแหล่งน้ำ
- 14.4.1 ก่อสร้างระบบประปาหมู่บ้าน
- 14.4.2 ขุดลอกห้วย หนอง คลอง เพื่อเก็บกักน้ำไว้ใช้
- 14.4.3 ขุดลอกหนองน้ำที่ตื้นเขิน
- 14.4.4 ขยายเขตประปาหมู่บ้านและประปาส่วนภูมิภาค และสามารถใช้ดื่มกินได้
- 14.4.5 พัฒนาแหล่งน้ำเพื่อการเกษตรและแหล่งน้ำเพื่อการอุปโภคบริโภคให้ดีขึ้น
- 14.5 การดำเนินงานด้านการเมืองการบริหาร
- 14.5.1 จัดหน่วยงานประชาสัมพันธ์เคลื่อนที่ เพื่อให้บริการด้านต่าง ๆ อย่างทั่วถึง
- 14.5.2 ส่งเสริมกระบวนการประชาคมและการมีส่วนร่วมของประชาชนให้มากที่สุด
- 14.5.3 จัดเจ้าหน้าที่ทำการออกสำรวจป้าย ที่ดิน โรงเรือน เพื่อเป็นข้อมูลจัดเก็บภาษีและดำเนินการจัดเก็บภาษีต่อไป
- 14.5.4 ส่งเสริมความรู้และความเข้มแข็งทางการเมืองให้กับชุมชนท้องถิ่นทราบ
- 14.5.5 ให้ความรู้เกี่ยวกับการเมือง การบริหารแก่เยาวชนและราษฎร
- 14.6 การดำเนินงานด้านสาธารณสุข
- 14.6.1 สนับสนุนด้านงบประมาณในการฝึกอบรมของชมรม อสม.
- 14.6.2 ให้ความรู้แก่ประชาชนและผู้ประกอบการเกี่ยวกับการโภชนาการ
- 14.6.3 ณรงค์ให้ความรู้เกี่ยวกับการกินอยู่ที่ถูกสุขลักษณะและประสานกับสถานีอนามัยประจำตำบลในการออกให้ความรู้และตรวจสุขภาพเป็นระยะ
- 14.6.4 สนับสนุนด้านงบประมาณในการป้องกันโรคติดต่อและโรคระบาด เช่น โรคไข้เลือดออก เป็นต้น
- 14.7 การดำเนินงานด้านการศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม
- 14.7.1 ก่อสร้างศูนย์พัฒนาเด็กก่อนวัยเรียน

14.7.2 ส่งเสริมโครงการอาหารเสริม อุปกรณ์การเรียน และทุนการศึกษาแก่เด็กนักเรียนที่เรียนดีแต่ขาดแคลน

14.7.3 ส่งเสริมวัฒนธรรมประเพณีอันดีงาน และภูมิปัญญาท้องถิ่นให้คงอยู่

14.8 การดำเนินงานด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

14.8.1 ส่งเสริมการทำปุ๋ยหมักจากขยะมูลฝอยและสิ่งปฏิกูล

14.8.2 มีการปลูกป่าและไม้ยืนต้น

14.8.3 จัดหาภาชนะรองรับขยะให้เพียงพอในหมู่บ้าน

14.8.4 จัดหาสถานที่ทิ้งขยะและสิ่งปฏิกูล

14.8.5 ปลูกจิตสำนึกให้กับประชาชนมีวินัยในการทิ้งขยะ

14.8.6 ส่งเสริมสนับสนุนให้มีระบบกำจัดขยะที่มีประสิทธิภาพและปลอดภัย

จากมลภาวะ

14.8.7 รณรงค์ให้ไม่มีการบุกรุกทำลายป่าและทรัพยากรธรรมชาติ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. งานวิจัยในประเทศ

สัมฤทธิ์ สุขสงค์ (2545 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การศึกษาประสิทธิผล การบริหารงานขององค์การบริหารส่วนตำบล : กรณีศึกษาขององค์การบริหารส่วนตำบลในจังหวัดกาฬสินธุ์ ผลการวิจัยพบว่า ประสิทธิภาพการบริหารงานขององค์การบริหารส่วนในจังหวัดกาฬสินธุ์ โดยรวมอยู่ในระดับต่ำ ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิผลการบริหารงานขององค์การบริหารส่วนตำบล อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และปัญหาการบริหารงานขององค์การบริหารส่วนตำบล มีปัญหาโดยภาพรวมอยู่ในระดับต่ำ

พจนานถ คาศีวี (2546 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาการดำเนินงานของเทศบาลตำบล ในเขตพื้นที่จังหวัดกาฬสินธุ์ ผลการศึกษาพบว่า การดำเนินงานของเทศบาลตำบลในเขตพื้นที่จังหวัดกาฬสินธุ์ จากทั้งหมด 8 ด้าน พบว่า ด้านที่มีผลการดำเนินงานอยู่ในระดับสูง จำนวน 4 ด้าน คือ ด้านการรักษาความสงบเรียบร้อยของประชาชน รวมทั้งการกำจัดขยะมูลฝอยและสิ่งปฏิกูล และ ด้านการบำรุงศิลปะจารีตประเพณีและวัฒนธรรมอันดีงานของท้องถิ่น ระดับปานกลาง จำนวน 4 ด้าน คือ ด้านการป้องกันและระงับโรคติดต่อ ด้านการส่งเสริมพัฒนาสตรี เด็ก เยาวชน ผู้สูงอายุและผู้พิการ ด้านการให้ราษฎรได้รับการศึกษาและอบรม และด้านการจัดให้มีเครื่องใช้ในการดับเพลิง และ บุคลากรที่มีการศึกษาแตกต่างกันระหว่างการศึกษาระดับต่ำกว่าปริญญาตรีและระดับปริญญาตรี

มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการดำเนินงานของเทศบาลตำบลในเขตพื้นที่จังหวัดกาฬสินธุ์ ไม่แตกต่างกัน และบุคลากรดำรงตำแหน่งแตกต่างกันระหว่างคณะเทศมนตรี และพนักงานงานเทศบาล ความคิดเห็นเกี่ยวกับการดำเนินงานของเทศบาลตำบลในเขตพื้นที่จังหวัดกาฬสินธุ์ ไม่แตกต่างกัน

วินัย นาสูงชน (2546 : 59) ได้ทำการศึกษาการดำเนินงานขององค์การบริหารส่วนตำบล ในเขตอำเภอเมืองมหาสารคาม จังหวัดมหาสารคาม ผลการวิจัยพบว่าการดำเนินงานขององค์การบริหารส่วนตำบลชั้น 4 และชั้น 5 โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลางเมื่อเปรียบเทียบการดำเนินงานระหว่างองค์การบริหารส่วนตำบลชั้น 4 และชั้น 5 โดยภาพรวม ด้านสาธารณสุข และด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม แตกต่างกัน

คุณาวุฒิ ไชยคำภา (2547 : 40) ได้ทำการศึกษาการดำเนินงานขององค์การบริหารส่วนตำบล ในเขตพื้นที่อำเภอเมืองมหาสารคาม จังหวัดมหาสารคาม ผลการวิจัยพบว่าการดำเนินงานขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตพื้นที่อำเภอเมืองมหาสารคาม จังหวัดมหาสารคาม โดยภาพรวมอยู่ในระดับมากและผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของคณะผู้บริหาร และพนักงานส่วนตำบลต่อการดำเนินงานขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตพื้นที่อำเภอเมืองมหาสารคาม จังหวัดมหาสารคาม พบว่า โดยรวมมีความคิดเห็นไม่แตกต่างกันทางสถิติที่ระดับ .05

ประสงค์ พิมพ์พิทักษ์ (2548 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง ความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการดำเนินงานขององค์การบริหารส่วนตำบลตะเคียน อำเภอเมือง จังหวัดสมุทรสาคร ผลการวิจัยพบว่า การดำเนินงานขององค์การบริหารส่วนตำบลตะเคียน อำเภอเมือง จังหวัดสมุทรสาคร โดยรวมและรายด้านพบว่าอยู่ในระดับปานกลางและการเปรียบเทียบความคิดเห็นของประชาชนเมื่อจำแนกเพศ อายุ วุฒิการศึกษา สถานภาพการสมรส อายุ และเขตที่อยู่อาศัย พบว่าแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

วิสูตร จงชูวณิชย์ (2549 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง ความคิดเห็นของประชาชนในเขตเทศบาลตำบลบรบือต่อการบริหารงานของเทศบาลตำบลบรบือ ผลการวิจัยโดยรวมพบว่าอยู่ในระดับปานกลาง และการเปรียบเทียบความคิดเห็นของประชาชนเมื่อจำแนกเพศ อายุ ระดับการศึกษา และอาชีพต่างกัน พบว่า มีความคิดเห็นต่อการบริหารงานของเทศบาลตำบลบรบือ โดยรวมและรายด้านไม่แตกต่างกันทางสถิติที่ระดับ .05

พิชัย วัฒนภักดีกุล (2549 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาการดำเนินงานตามบทบาทขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตจังหวัดมหาสารคาม ผลการวิจัยพบว่าการดำเนินงานตามบทบาทขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตจังหวัดมหาสารคาม โดยรวมมีการดำเนินงานอยู่ในระดับมาก และผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของคณะผู้บริหารขององค์การบริหารส่วนตำบลที่มีระดับการศึกษา

ต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการดำเนินงานขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตพื้นที่อำเภอเมืองมหาสารคาม จังหวัดมหาสารคาม พบว่า โดยรวมมีความคิดเห็นไม่แตกต่างกันทางสถิติที่ระดับ .05

สมมาศ โศกชัยวัฒนากร (2549 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาความคิดเห็นของสมาชิกสภาเทศบาลต่อการดำเนินงานของเทศบาลตำบล ในจังหวัดมหาสารคาม ผลการศึกษาพบว่า สมาชิกสภาเทศบาล มีความคิดเห็นต่อการดำเนินงานของเทศบาลตำบลในจังหวัดมหาสารคาม จำนวน 8 ด้าน พบว่า โดยรวมอยู่ในระดับมากและการเปรียบเทียบความคิดเห็นของสมาชิกสภาเทศบาลที่มีเพศ และระดับการศึกษาแตกต่างกันต่อการดำเนินงานของเทศบาลตำบลในจังหวัดมหาสารคาม ทั้ง 8 ด้าน พบว่า สมาชิกสภาเทศบาลที่มีเพศ และระดับการศึกษาแตกต่างกัน มีความคิดเห็นต่อการดำเนินงานของเทศบาลตำบลในจังหวัดมหาสารคาม ไม่แตกต่างกัน

จารุณี ธนิตกุล (2550 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง การดำเนินงานตามอำนาจหน้าที่ขององค์การบริหารส่วนตำบล ในอำเภอสมเด็จ จังหวัดกาฬสินธุ์ ผลการวิจัยพบว่าระดับการดำเนินงานขององค์การบริหารส่วนตำบลในอำเภอสมเด็จ จังหวัดกาฬสินธุ์ โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลางและผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล ที่มีเพศ อายุ และระดับการศึกษาที่แตกต่างกันต่อการดำเนินงานตามอำนาจหน้าที่ขององค์การบริหารส่วนตำบล ในอำเภอสมเด็จ จังหวัดกาฬสินธุ์ พบว่า สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล ที่มีเพศ อายุ และระดับการศึกษาที่แตกต่างกัน โดยรวมมีความคิดเห็นไม่แตกต่างกันทางสถิติที่ระดับ .05

ชวีชัย หล่อวิริยะสกุล (2550 : 58) ได้ทำการศึกษาการมีส่วนร่วมของสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลในการดำเนินงานขององค์การบริหารส่วนตำบลในอำเภอห้วยเม็ก จังหวัดกาฬสินธุ์ ผลการศึกษาพบว่า ระดับการมีส่วนร่วมของสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลในการดำเนินงานขององค์การบริหารส่วนตำบลในอำเภอห้วยเม็ก จังหวัดกาฬสินธุ์ โดยรวมมีส่วนร่วมอยู่ในระดับมากและผลการเปรียบเทียบการมีส่วนร่วมของสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล ที่มีเพศ อายุ และระดับการศึกษาที่แตกต่างกันในการดำเนินงานขององค์การบริหารส่วนตำบล ในอำเภอห้วยเม็ก จังหวัดกาฬสินธุ์ พบว่า สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล ที่มีเพศ อายุ และระดับการศึกษาที่แตกต่างกันมีส่วนร่วมในการดำเนินงานขององค์การบริหารส่วนตำบลในอำเภอห้วยเม็ก จังหวัดกาฬสินธุ์ โดยรวมไม่แตกต่างกันทางสถิติที่ระดับ .05

มารินทร์ เคนทรภักดิ์ (2550 : 72) ได้ทำการศึกษาความคิดเห็นของผู้ปฏิบัติงานองค์การบริหารส่วนตำบลต่อการดำเนินงานตามหน้าที่ขององค์การบริหารส่วนตำบล อำเภอเซกา จังหวัดหนองคาย ผลการศึกษาพบว่าระดับความคิดเห็นของผู้ปฏิบัติงานองค์การบริหารส่วนตำบลต่อการดำเนินงานตามหน้าที่ขององค์การบริหารส่วนตำบล อำเภอเซกา จังหวัดหนองคาย มีระดับผลการดำเนินงานอยู่ในระดับปานกลางและผลกรเปรียบเทียบทำการศึกษาความคิดเห็นของผู้ปฏิบัติงานองค์การบริหารส่วนตำบลต่อการดำเนินงานตามหน้าที่ขององค์การบริหารส่วนตำบล อำเภอเซกา

จังหวัดหนองคาย โดยรวมพบว่า ผู้ปฏิบัติงานขององค์การบริหารส่วนตำบลต่อการดำเนินงานตามหน้าที่ขององค์การบริหารส่วนตำบล อำเภอเซกา จังหวัดหนองคาย มีความแตกต่างกันในด้านหน้าที่การงาน ระดับวุฒิการศึกษา และประสบการณ์ในการทำงาน

สุเทพ เหนือโพธิ์ทอง (2550 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาความคิดเห็นของสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลต่อการดำเนินงานขององค์การบริหารส่วนตำบล เขตอำเภอโพนพิสัย จังหวัดหนองคาย ผลการศึกษาพบว่าความคิดเห็นของสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลต่อการดำเนินงานขององค์การบริหารส่วนตำบล เขตอำเภอโพนพิสัย จังหวัดหนองคาย โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง และรายด้านพบว่า ความคิดเห็นต่อการดำเนินงานขององค์การบริหารส่วนตำบลอยู่ในระดับปานกลางทุกข้อและผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลที่มีระดับการศึกษาและประสบการณ์ทำงานที่แตกต่างต่อการดำเนินงานขององค์การบริหารส่วนตำบล เขตอำเภอโพนพิสัย จังหวัดหนองคาย พบว่า โดยรวมแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จิตรลัดดา ถิ่นสำราญ (2551 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง ความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการดำเนินงานขององค์การบริหารส่วนตำบลบ้านหม้อ อำเภอศรีเชียงใหม่ จังหวัดหนองคาย ผลการวิจัย โดยรวมและรายด้านพบว่าอยู่ในระดับมากและผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของประชาชนที่มีต่อการดำเนินงานขององค์การบริหารส่วนตำบลบ้านหม้อ อำเภอศรีเชียงใหม่ จังหวัดหนองคาย ที่จำแนกเพศ อายุ ระดับการศึกษา และอาชีพ พบว่า ประชาชนที่มีอาชีพแตกต่างกันมีความคิดเห็นต่อการดำเนินงานขององค์การบริหารส่วนตำบลบ้านหม้อ อำเภอศรีเชียงใหม่ จังหวัดหนองคาย แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนประชาชนที่มีเพศ อายุ และการศึกษาที่ต่างกันมีความคิดเห็นต่อการดำเนินงานขององค์การบริหารส่วนตำบลบ้านหม้อ อำเภอศรีเชียงใหม่ จังหวัดหนองคาย ไม่แตกต่างกันทางสถิติที่ระดับ .05

2. งานวิจัยต่างประเทศ

แมนนิง (Manning, 1977 : 4028-A) ทำการวิจัยสภาพความพึงพอใจและสภาพความไม่พึงพอใจการดำเนินงานของอาจารย์ฝ่ายบริหารในรัฐเวอร์จิเนีย โดยใช้ทฤษฎีปัจจัยกระตุ้นและปัจจัยค้ำจุนของเฮอรัชเบอร์เกอร์ และการยอมรับนับถือเห็นว่าเป็นสิ่งสำคัญมากที่สุด และงานที่ทำนั้นกลุ่มตัวอย่างเห็นว่าเป็นปัจจัยกระตุ้น ส่วนปัจจัยค้ำจุนของเฮอรัชเบอร์เกอร์ ที่เกี่ยวข้องกับการบริหารการปกครองบังคับบัญชา ความสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ชุมชนถือว่าเป็นตัวค้ำจุนและเห็นว่าสภาพการทำงานมีความสำคัญมากที่สุด ส่วนความสัมพันธ์กับคณะกรรมการ โรงเรียนเห็นว่าเป็นตัวจูงใจที่สำคัญเช่นเดียวกัน

ฟารา อาซามัท (Fara Azamat. 2002 : 101-102) ได้ทำการวิจัยเรื่อง Good governance and market-based reforms : a study of Bangladesh ผลการวิจัยพบว่า การดำเนินงานตามหลักธรรมาภิบาลได้รับการพิจารณาว่ามีความสำคัญอย่างยิ่งเพื่อใช้พัฒนาประเทศกำลังพัฒนา ตัวชี้วัดทั้ง 6 ข้อของหลักธรรมาภิบาลทำให้ทราบว่า ธรรมาภิบาลเป็นเครื่องมือในการดำเนินงานที่มีประสิทธิภาพมากที่สุด ซึ่งหลักการเหล่านี้ได้กระจายทั่วไป โดยเฉพาะหลักความรับผิดชอบ หลักการที่ทำให้เกิดเสถียรภาพทางการเมือง การลดการละเมิดสิทธิมนุษยชน การเพิ่มประสิทธิภาพของรัฐบาล การมีหลักนิติธรรมที่ใช้ควบคุมการคอร์รัปชัน

การวิจัยครั้งนี้ยังพบอีกว่า การขาดหลักธรรมาภิบาลส่งผลกระทบต่อความสำเร็จและความยั่งยืน ในเรื่องการปฏิรูปตลาดภายในประเทศ ซึ่งดำเนินการ โดยภาคเกษตรกรรมของประเทศบังคลาเทศ

เวด พี แนนดา (Ved P. Nanda. 2003 : 62) ได้ทำการวิจัยเรื่อง The Good Governan Concept Revisited. จากการศึกษาวิจัยพบว่า การดำเนินงานที่เกิดขึ้นกับประเทศกำลังพัฒนาที่รับการช่วยเหลือ คือ ไม่มีวัตถุประสงค์ในการดำเนินงาน และพอจะเป็นมาตรฐานในการตัดสินใจดำเนินงานตามหลักธรรมาภิบาลได้ ซึ่งจะรวมถึงการขาดเสถียรภาพทางการเมือง หลักกฎหมาย หลักการควบคุมการทุจริตและหลักความรับผิดชอบต่อที่ยังไม่มีผลในทางปฏิบัติ และการศึกษาวิจัยยังพบอีกว่า ถึงแม้จะมีการดำเนินงานตามหลักธรรมาภิบาลในประเทศกำลังพัฒนา แต่ระดับความยากจนของประเทศเหล่านั้น ก็ยังมีสูงอยู่ ตลอดถึงการบริหารงานที่ไร้ประสิทธิภาพ ก็ยังเป็นประเด็นหลักในการใช้หลักธรรมาภิบาลในองค์กร ซึ่งจะเชื่อมโยงไปหาประชาชน และการเลือกปฏิบัติเป็นเรื่องที่แก้ไขยากพอสมควรเพราะเป็นเรื่องบริบททางวัฒนธรรม ประวัติศาสตร์ ของประเทศที่รับการช่วยเหลือ

จากผลการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้อง สามารถสรุปได้ว่า การดำเนินงานขององค์กรบริหารส่วนตำบลส่วนมากยังประสบปัญหาในการบริหาร ทั้งนี้เกิดจากตัวของบุคลากรผู้บริหารเอง เช่น การขาดความรู้ความสามารถ ประสบการณ์ การไม่เข้าใจในบทบาทหน้าที่ของตนเองและบทบาทหน้าที่ขององค์กรบริหารส่วนตำบลในการดำเนินการให้บริการสาธารณะต่าง ๆ ดังนั้น การศึกษาความคิดเห็นของประชาชนต่อการบริหารงานของฝ่ายบริหารองค์กรบริหารส่วนตำบลจะเป็นข้อมูลหนึ่งในการพัฒนาปรับปรุงการบริหารองค์กรบริหารส่วนตำบลต่อไปได้

กรอบแนวคิดที่ใช้ในการวิจัย

จากการศึกษาแนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยได้กำหนดกรอบการวิจัยคือ การดำเนินงานตามหน้าที่ขององค์การบริหารส่วนตำบล ตามมาตรา 67 ตามพระราชบัญญัติสภาพตำบล และองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. 2537 (แก้ไขเพิ่มเติมถึง ฉบับที่ 5 พ.ศ. 2546) มีหน้าที่ 8 ด้าน

ตัวแปรตาม

(Dependent Variables)

ตัวแปรอิสระ

(Independent Variables)

คุณลักษณะของผู้ตอบ
แบบสอบถาม จำแนกเป็น

1. เพศ
2. หมู่บ้านที่อาศัยอยู่

การดำเนินงานตามหน้าที่ขององค์การบริหารส่วนตำบล
มีหน้าที่ 8 ด้าน คือ

1. จัดให้มีและบำรุงรักษาทางน้ำทางบก
2. รักษาความสะอาดของถนน ทางน้ำ ทางเดิน และ
ที่สาธารณะ รวมทั้งกำจัดขยะมูลฝอยและสิ่งปฏิกูล
3. ป้องกันโรคและระงับโรคติดต่อ
4. ป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย
5. ส่งเสริมการศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม
6. ส่งเสริมการพัฒนาสตรี เด็กเยาวชน ผู้สูงอายุและ
ผู้พิการ
7. คุ้มครอง ดูแล รักษาทรัพยากรธรรมชาติและ
สิ่งแวดล้อม
8. บำรุงรักษาศิลปะ จารีตประเพณี ภูมิปัญญาท้องถิ่น
และวัฒนธรรมอันดี

แผนภาพที่ 2 กรอบแนวคิดในการวิจัย